

Sonbaharda isyanın ilk kıvılcımı Ankara'dan...

Gerçek

İşçi sınıfı
mücadelelerinden...

Türk-İş'te Kumlu istifa etti!
Kazova'da işçi yönetimi!
Tekstil, Darphane ve THY
grevlerinden haberler...

sayfa 2-3

Eylül 2013 / Sayı: 47

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Bir ayağı çukurda şerif!

"Beğen beğenme, küresel polis ol!" Emperyalist dünyanın İngiltere'de yayınlanan bir yaygın organı, Suriye'ye savaş açılmasını savunurken, ABD için bu başlığı atmış. "Küresel polis" in ya da Amerikan kültüründen alışık olduğumuz kavramla "şerif" in, her yerinin yara bere içinde olduğunu, bir ayağının çukurda olduğunu unutmuş.

Her kim Obama'nın bugüne kadar Suriye'de savaşa girmekte gönülsüz davranmasının nedenini hazretin Nobel Barış Ödülü sahibi olmasına bağlıyorsa, politikadan hiçbir şey anlamıyor demektir. 11 Eylül'de Bush'un İslam dünyasına doğru başlattığı haclı seferi bataklıkta çırpındığı için Obama yoğundu üfleterek yiyor! Irak'ta epeyce dayak yedi ABD, Afganistan'da yenilginin eşliğinde! İsrail ise 2006'da Lübnan'da Hizbullah'tan ağır bir tokat yedi. Bunlar yetmezmiş gibi, emperyalizm-Siyonizm kampı Mısır'da ve Tunus'ta mutemet adamlarını devrime kurban verdi. Kısacası serseme döndü.

Şimdi de İngiltere kendi 1 Mart'ını yaşadı. Obama sarsıldı, yine yalpalamaya başladı. Krizin ilk günlerinde, savaşın "29 Ağustos Perşembe gününden önce başlamayacağı" söyleniyordu. Sonra Obama topu yaz tatilindeki ABD Kongresi'ne fırlattığı için dünya nefesini tuttu, bekliyor! Belli ki savaş elleri yakıyor.

Şimdi anlaşılıyor mu neden Libya'da Sarkozy Obama'dan daha çabuk davrandı silahına? Çünkü Fransa Irak travmasını yaşamadı. Aynı ülkenin sosyal kapitalist hükümeti eski sömürgeciye saldırmak için de kaşınıyor!

Emperyalizmin liderleri ABD ve İngiltere'nin eli ayağı tutmuyorsa ihtiyarlıktandır! Kapitalizm 2008'den beri sürediden krizinde tarihi olarak gerileme dönemine girdiğini bir kez daha kanıtlamıştır. Elbette bu ihtiyarların elinde en modern silah teknolojileri olduğu ve gözlerini hâlâ hırs bürüdüğü için kapitalizm yeryüzünden silinene kadar tehlike oluşturuyorlar. Onun için rehavete kapılmamak gerekiyor!

Ama tam da aynı nedenle bölge devletlerine de daha çok dikkat etmek gerekiyor. Obama'yı arkasından en çok iten, Suudi Arabistan ve Türkiye'dir. Mısır olaylarında biri Sisi'yi desteklerken öteki Mursi'yi korumuştur. Ama iş mezhep savaşları olunca birlikte kana doymuyorlar. Önce Suriye'nin Alevilerini, sonra da İran'ın Şiilerini tepelemek için sabırsızlanıyorlar. Ortadoğu'nun tamamını bir mezbahaya çevirmeden rahat uyku uyuyamayacaklar.

Ortadoğu'nun halklarının düşman olduğu Amerika! Suriye'nin eski sömürgeci gücü Fransa! Arap dünyasının içine sokulmuş Truva atı Siyonist İsrail! Örümcekli Suudi Krallığı! Ve bütün bölgenin yüzlerce yıllık sömürgeci gücü Osmanlı'nın mirasına sahip çıkan Erdoğan hükümeti yönetimindeki Türkiye! Onların Ortadoğu'nun tamamını yangın yerine çevirmesine izin vermeyelim. Suriye'ye sefer olmasın, olursa zafer olmasın!

Gerçek

Suriye'ye sefere, seferde zafere HAYIR!

sayfa 6-7

Halk isyanını
işçi sınıfı ile
buluşturmak için

Biz yüzde doksan dokuz
%99
siz yüzde doksan dokuz

8

Uluslararası dayanışma
faşizmi yendi:
Savaş yoldaşa beraat!

Arjantin'de FIT'in
seçim zaferi

11

Yazın, mücadelenin
ve yoldaşlığın
sıcaklığıyla
sonbahara!

12

Tekstil sektörü: Grev bitse de mücadele sürmeli

Teksif ile tekstil patronları sendikasının yürüttüğü 23.dönem toplu iş sözleşmelerinde ortaya çıkan anlaşmazlıktan dolayı on bine yakın tekstil işçisi greve gitti. Tekstil işçilerinin ana talepleri yıllık ikramiye sayısının 4'e çıkması, fazla mesailerin yüzde 100 ödenmesi, kıdem zammı ve yıllık yüzde 15 zamdı.

Gelinen noktada 10 günlük grevin belli kazanımlarla sonlandığını söylemek mümkün. Yıllık ikramiye sayısı 4'e çıkarılmış durumda. Ancak çoğu asgari ücret seviyesinde ücret alan işçilerin, maaş zammı konusunda bir kazanımı bulunmuyor. Yıllık 7 TL kıdem zammı, imzalanan sözleşmede yer alıyor. Ancak burada da kıdem üst sınırı 10 yıl olarak belirlendi.

Grevin etkisini büyütelim

Toplamda 30'a yakın işyerinde 10 bin

tekstil işçisinin yaktığı grev ateşi önemlidir. Zira tekstil sektörü iş güvencesinin olmadığı, düşük ücret ve uzun çalışma saatlerinin olduğu bir sektördür. Grev kölelik koşullarının ortadan kaldırılması ve daha önce kaybedilen hakların tekrardan kazanılması için ilk adım olacaktır. Grevin talepleri, tekstil işçilerinin daha önce kriz bahanesiyle kaybettikleri haklarından oluşuyordu.

Grevde bazı noktaların üzerinde durulması gerekiyor. Teksif, İstanbul'da bütün işyerlerinde grevci işçileri, fabrikalardan uzaklaştırmak için yoğun bir çaba harcamıştır. Grevin kapılarını sadece kendi işçilerine değil diğer sektörlerden işçi kardeşlerine de kapatmak istemiştir. Bazı fabrikalara zaman zaman dayanışma amacıyla gelenler grev alanına alınmamıştır.

Bir grevin başarıya ulaşması greve katılan işçi sayısı ile ilgilidir. Greve katılım tüm

fabrikalarda yüzde 100'e yakındır. Ancak tek başına bu yeterli olamaz. Grev silahını kuşanmış işçiler, ekmek mücadelesinde çıttayı yükseltmişlerdir. Ancak sendika bürokrasisi, grevin yükselteceği sınıf bilincinden çekinmiştir. Apar topar grevin bitirilmesi buna işarettir. Grevin taleplerinin altında bir sözleşmeye imza atılmıştır.

Tekstil işçileri yeni bir döneme giriyorlar

Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi başta olmak üzere işçi sınıfının haklarına yönelik nice saldırılar hükümetin dosyalarında yer almaktadır. Ekonomik kriz büyüdüğünde bundan ilk etkilenen sektörlerden birisi tekstil sektörü olacaktır. Dün mücadeleyle kazanılan haklar patronlar tarafından geri alınmak istenecek, kitlesel işten çıkarılmalar gündeme gelecektir. Bunları söylemek için kahin olmaya gerek yok. Çünkü tekstil işçileri daha önceki krizlerde bu bedeli bizzat ödemiştir.

Bu kez bedeli biz ödemeyelim

İşçilerin çok büyük bir çoğunluğu grev tecrübesini ilk kez yaşamıştır. Tekstil işçileri grev sanatını öğrenmişlerdir. Patronların haklarımıza yönelik saldırılarına karşı kararlılıkla durmak gerekir. Bunun için fabrikalarda işyeri komitelerini kurmak gerekir. Mücadelelerimize sahip çıkmak, masa başı pazarlıklarda kaybetmemek için birleşmek durumundayız. Hem patronlara hem de işçileri grev alanından uzaklaştıran sendika bürokratlarına karşı işçiler insiyatifi ellerine almalıdırlar.

6 Eylül 2013

Kazova işçileri hem üretiyor hem yönetiyor

İstanbul Bomonti'de Kazova tekstil işçileri daha önce tazminatlarını ve maaşlarını alamadıkları için çeşitli eylemler düzenlemiş fakat sonuç alamayınca 28 Haziran günü fabrikayı işgal etmişlerdi. Bu durumu daha önceden hesap eden patronlar, Ümit Somuncu ve Mustafa Umut Somuncu, bir gece yarısı operasyonu ile fabrikadaki yeni makineleri kaçırmışlar; bu da yetmiyormuş gibi bir de eski makineleri darp ederek kayıplara karışmışlardı. İşçiler ise, patronun hesap edemediği bir adım atarak, darp edilen makineleri tamir ettirip üretime başlama kararı almışlardı.

İlk etapta mühendislerin tamir için çok para istediğini söyleyen işçiler, daha sonra çevre fabrikalardan ustaların gösterdiği dayanışmayla makineleri maliyetine yapacak bir usta bulmuş ve iki makineyi yaptırmışlar. Tamir için gerekli parayı toparlarken, forum yapılan parklarda sattıkları kazaklardan elde ettikleri gelir de epey yardımcı olmuş. Fabrikada işgal öncesi 20 TL'ye mal

tıklarını belirttiler

Patronsuz bir yaşam

Kazova işçileri üretimi yeniden başlattıkları fabrikanın artık yöneticileri de oldular. Bir kooperatif kurmak istediklerini belirten işçiler, bunun belki de Türkiye'de bir ilk olacağını, çalışan herkesin bu kooperatife üye olacağını ve eşit bir şekilde çalışacaklarını, ürettiklerini kooperatif aracılığıyla satıp, kazancı insanca bir ücret alacak şekilde bölüşeceklerini ifade ettiler. Eskiden sabah 08:00'den akşam 18:00'e kadar çalıştıklarını ve buna zorunlu mesailerin de eklendiğinde oldukça ağır şartlara tekabül ettiğini anlatan işçiler, şimdi ise 6 saat çalışıyorlar.

Diğer atölyelerde de durumun çok farklı olmadığını; uzun çalışma saatlerine karşın düşük ücretler alındığını belirttiler. Bu sebeple de işçiler kooperatifte alacakları ücretten geriye kalanını diğer direnişlere destek vermek amacıyla bir köşeye ayırdılar.

çaklarını belirttiler. Diğer fabrikalarda çalışan insanlar için bu yaptıklarının ilham kaynağı olacağını, çalışma saatleri ve sefalet ücretleri konusundaki taleplerini dile getirmeye başlayacaklarını bekliyorlar. Başka işçilerin belki kooperatifte çalışmak isteyeceklerini, belki de kendi fabrikalarını işgal edeceklerini ve bu durumda Kazova işçilerinin sınıf dayanışmasını büyüterek onlara yardım götüreceğini söylüyorlar.

Ezilenlerin hukuku

Hukuki sürecin devam ettiğini ancak davada herhangi bir ilerleme kaydedilmediğini anlatan işçilerin planı, patrondan alacakları dört aylık maaş ve tazminatlarını, makinelerin üstüne haciz koydurarak elde etmek. Eski patrondan binayı satın alan kişi, ilk etapta işçilerin kurduğu çadırı kaldırmalarını söylese de işçilerin kararlı duruşundan dolayı geri adım atıp işçilerle diyalog kurmuş. Yeni mal sahibi, Aralık ayına kadar binaya dokunmayacağını ardından binayı yıkıp otel yapma planı olduğunu işçilere iletti. İşçiler aldıkları karar gereği Aralık'a kadar binada üretime devam edeceklerini ardından taşınacaklarını duyurmuş.

Daha önce çoğu kez polislerin ve faşistlerin tacizine uğrayan işçiler, patronun kendilerini ihbar ettiğinde işçilerden terörist diye bahsettiğini belirtiyor. Polislerin kendilerine vatan haini suçlamasında bulunduğunu anlatan işçiler, yaptıkları eylemin yasalılığı konusunda ise şunları söylüyor; "İki tane hukuktan söz edilebilir; ilki devletin hukuku, diğeri ise ezilenlerin, sömürülen-

THY grevi ile dayanışma komitesi kuruldu

THY grevi 100. gününe girerken THY Teknik A.Ş.'de de toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı. Yeni bir greve daha gidilmek üzere iken bu kez THY yönetimi, THY Teknik A.Ş.'nin taşımacılık değil metal işkolunda olduğunu iddia ederek itirazda bulundu. Daha önce kesinleşmiş yargı kararları olmasına rağmen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı THY Teknik A.Ş.'nin metal işkolunda olduğunu tespit ederek, bir kez daha toplu sözleşme sürecine işveren lehine müdahale etmiş oldu. Şu anda grev ağırlıklı olarak kabin memurlarını ve kargo çalışanlarını kapsayan THY A.O.'da devam ediyor. Bakanlığın kararı ağırlıklı olarak uçak bakım ve onarımı ile ilgilenen THY Teknik A.Ş. ile ilgili ve oraya AKP hükümeti tarafından Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikası sokulmak isteniyor.

Önce grev yasağı ardından 305 işçinin işten atılması, grev gözcülerinin polis zoruyla havalimanı dışına sürülmesi, grevci işçiler yerine yasadışı şekilde işe alınan işçilerle, part-time ve başka şirketten kiralanan personelle grev kırıcılığı yapılmışna rağmen Hava-İş üyesi işçiler grevlerini sürdürüyor. Tüm bu baskılarla grev kırılmaya çalışılırken halk isyanının gücünü yaz aylarından sonbahara taşıyan park forumlarından THY işçisiyle dayanışmanın sesi yükselmeye başlıyor. Bu çerçevede 24 Ağustos günü aralarında DİP, İKP ve TKP 1920 temsilcileri ile forum katılımcılarının bir araya gelerek oluşturduğu THY Grevi ile Dayanışma Komitesi anlamlı bir girişim olarak belirliyor. Hava-İş sendikasında ilk toplantısını gerçekleştiren komite hem forumlarda grevi duyurmayı hem de dayanışmayı yükselterek işçilerin etrafındaki ablukayı kırmayı hedefliyor.

25 Ağustos 2013

lerin meşru hukuku. Herkes kendi hukukunu kullanıyor. Biz de kendi hukukumuzu; ezilenlerin hukukunu kullanıyoruz."

Kooperatif girişimleri hakkında ise "İnşallah burası başarılı, bu kooperatif fikri gerçek hayatta karşılığını bulur ve ilk meyvelerini Kazova'da verir. Ancak başarılmasa dahi artık işçi sınıfı için örnek alınabilecek bir eylem biçimi ortaya çıkmış durumda." diyorlar.

Kendilerini polisin rahat bırakmayacağını bildiklerini, daha önce eski patronun elektrik borcu yüzünden kesim yapmaya geldiğini ancak buna engel olduklarını anlatan işçiler, böyle bir denemeyi tekrar gerçekleştireceklerinden eminler. Fabrika içinde üretim devam ederken, olası bir saldırıya karşı fabrika önünde nöbet tuttıklarını ve nöbetlerde kendilerine destek olmaları için emek dostu herkesi dayanışmaya çağırıyorlar.

6 Eylül 2013

Türk-İş'te Kumlu istifa etti:

Haini işçi deviremedi, hükümet yenisiyle değiştirdi

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, sendikasıyla yasasının altına imzasını attığından beri koltuğu sallanıyordu. 2012 yılının son aylarından bu yana Türk-İş'te olağanüstü genel kurul tartışmaları sürüyordu. Nihayet Kumlu istifa ettiğini açıkladı.

Mustafa Kumlu'nun Tekel'den 1 Mayıs'lara, sendikasıyla yasasının altına imzasını attığından beri koltuğu sallanıyordu. 2012 yılının son aylarından bu yana Türk-İş'te olağanüstü genel kurul tartışmaları sürüyordu. Nihayet Kumlu istifa ettiğini açıkladı.

Kumlu'nun istifasının doların 2 TL'yi aştığı, krizin kapıya dayandığı, sonbaharın sıcaklığının hissedilmeye başladığı bir dönemde gelmesi manidardır. Krizin derinleşmesiyle birlikte büyük bir kemer sıkma ve işten çıkartma dalgası kaçınılmazdır. THY grevinin yanı sıra metal toplu sözleşmelerindeki anlaşmazlıkla girilen yaz ayları, Darphane'deki (Basın-İş) ve tekstildeki (Teksif) grevlerle sona erdi. Özellikle tekstilde işlerin greve kadar gelmesi patronların yaklaşan krizi göreberek işçiye taviz vermeme politikasının bir sonucu. Yoksa Teksif bir anda sınıf sendikası olmadı. Türk Metal Gezi Parkı'nda direniş başlar başlamaz MESS'le sözleşmeyi imzalamasa ve peşinden Birleşik Metal'i sürüklemese

halk isyanı ile grevler kontrolden çıkıp hükümeti bile devirebilirdi. Tüm bu süreçlerde Kumlu hiç ama hiç ortalarda görünmedi.

Yaklaşan kriz, AKP iktidarı ve sermaye için ortalarda görünecek aktif biçimde sınıf işbirliği yapacak yüzü daha az eskimiş yeni bir sendika liderini gerekli kılmaktadır. Bu rolü oynaması için de Demiryol-İş genel başkanı Ergün Atalay belirlenmiştir. Ergün Atalay, Türk-İş yönetiminde AKP'ye olan yakınlıkta Kumlu ile yarışabilecek bir isimdir. 12 Eylül anayasa referandumunda Kumlu sendikal dengeleri de gözeterek ortayolcu açıklamalar yapmış ama Atalay açıktan "evet" savunucusu olmuştur. Hatta basında referandumda evet kazandıktan sonra şükür namazı kıldığına dair haberler yayınlamıştır. Türk Metal Başkanı Pevrul Kavlak'ın da AKP'ye yakınlığı ortadadır. Kavlak, 8 Mart'ta Tayyip Erdoğan'ı sendikasının kadın konferansında ağırlayarak pozisyonunu net biçimde belirlemiştir. Ancak 100 binden fazla üyesi olan Türk Metal'in başkanı Kavlak'ın şimdilik genel sekreterlikle yetinmesine neden olan ve 15 bin üyeli Demiryol-İş başkanı Atalay'ın genel başkanlık koltuğuna oturmasını sağlayan şeyin konfederasyon içi bir anlaşma değil, hükümetin ağırlığını koyması olduğu anlaşılmalıdır. Hükümet, yaklaşan krizde adeta bir savaş alanına dönüşmesi muhtemel olan metal sektöründen bir başkanın Türk-İş'in başına geçmesini riskli görmektedir. Kavlak'ın AKP hükümetine bağlılık yemini etmesinin bile önemi yoktur. Tekel direnişinde Mustafa Kumlu'nun tüm ihanetlerine rağmen işçinin direnişini kıramadığı için Erdoğan'ın tepkisini çektiğini hatırlamak gerekir.

Türk-İş yönetimi nasıl şekillenirse şekillensin, Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu olması özelliğiyle yaklaşan krizde sermaye ve hükümet için kontrol edilmesi gereken bir potansiyeldir. İşçiler içinse tartışmasız en önemli direniş mevzilerinin başında gelmektedir. Türk-İş içindeki muhalefet Sendikal Güç Birliği çatısı altında birleştiğinden bu yana önce umut sonra hayal kırıklığı yarattı. Bugün Türk-İş içinde sınıfın çıkarlarını savunan kim varsa AKP hükümetinin Türk-İş'i sıkıyak yakalama operasyonuna karşı direnmelidir. Kumlu, Atalay ya da Kavlak hepsi özünde aynıdır. Basitçe söylemek gerekirse, Türk-İş üyesi tabandaki işçiler için THY grevine gelmeyen Türk-İş'in yönetiminde yeri olmamalıdır.

Sendikal güç dengeleri, delege sayıları gibi bahanelerle mücadeleden kaçan, kendine muhalif dese bile sınıf işbirliğine ortak oluyor demektir. Kriz geldiğinde sendikaların delege sayılarının bir önemi kalmayacak, mücadele işyerlerinde bilek gücüyle verilecektir.

Yılmaz Tan

Yaklaşan kriz ve çapulcular

2013'te grev ve greve çıkan işçi sayısındaki artış eğilimi, önümüzdeki dönemde Türkiye'de sınıf mücadelesinin şiddetleneceğinin önemli bir göstergesi niteliğinde. Geçmiş yıllarla kıyaslandığında adeta üzerine ölü toprağı serilmiş işçi sınıfı 2013 yılında grev üstüne grev yapıyor. İlk 8 ay içinde şimdiden 22 bin işçi greve çıkmış durumda. Bununla birlikte söz konusu grevlerin (başta THY, Darphane ve son olarak 10 bin tekstil işçisinin katıldığı tekstil sektörü olmak üzere) çoğu son birkaç ayda hem halk isyanının gölgesinde kaldı, hem de bizzat sendikaların uzlaşmacı tavrının da bir sonucu olarak en son örneğine Tekel direnişinde rastladığımız gibi geniş bir toplumsal tabana yayılmadı.

Ekonomide ise "küresel büyümenin merkez üssü" (!) Türkiye iflasın eşiğine gelmiş durumda. Türkiye'nin son yıllarda dünyada en kırılgan ekonomilerden biri olduğunu, bu nedenle sert iniş riski taşıdığını bu köşede sık sık vurguladık. Kriz kâhini olarak bilinen ABD'li iktisatçı Roubini de aralarında Türkiye'nin de olduğu gelişmekte olan ülkelerde hızlı büyümenin sona yaklaştığını belirterek pek çok ülkenin "duvara toslayabileceği" görüşünü ileri sürmüş (*Milliyet*, 25.7.2013).

Bugün olası krizin etkilerine karşı hükümetin alacağı tedbirleri, bütçe açığının çok yüksek olmayışı ve döviz rezervinin belli bir seviyede olması nedeniyle küçümsemekle birlikte, dünya ekonomisinin içinde geçmekte olduğumuz olumsuz koşullar altında bunların etkisinin oldukça sınırlı kalacağını öngörmek mümkün. Zira AB pazarında durgunluk devam ediyor, ABD Merkez Bankası'nın faizleri yeniden yükseltme eğilimine bağlı olarak sermaye kaçıışı devam ediyor. Buna mukabil cari açık oldukça yüksek seviyede ve dış borçlar, özellikle şirketlerin döviz borçları, almış başını gidiyor. 2011 yılı başından bu yana ulusal parası en yüksek oranda değer yitiren **üç ülkeden biri (Brezilya ve Hindistan'la birlikte) Türkiye**. Türkiye ekonomisinin kredi verenler açısından CDS adı verilen ve bir ülkenin iflas riskini gösteren kredi riski primi Mayıs'tan Temmuz'a 119'dan 185'e çıkmış durumda. Bu oranda bir artış diğer ülke ekonomileriyle karşılaştırıldığında yüksekliği itibarıyla durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor.

Bu tespitler bize yeniden tıpkı 2008-2009 küresel krizinde yaşadıklarımıza benzer bir konjoktüre girdiğimizi gösteriyor. 2008-2009 küresel krizi Türkiye ekonomisini teğet geçmek bir yana 2001'deki krizden beter sarsmıştı. 2009 yılında ekonomideki daralma, 2001'dekinden büyüktü. 2009 yılındaki krizde işsizlik oranındaki artış, 2001'dekinden büyüktü. Gelmekte olan ekonomik krizin bu sefer ekonomi ve işçi sınıfı üzerindeki tahribatının çok daha fazla olacağı kanısındayız. Hele Aralık 2002-Haziran 2013 arasında bireysel kredi kartlarındaki borç bakiyesinin 17 kat, bireysel ve kurumsal tüm kredi kartlarındaki toplam borç yükünün ise 19 kat artış gösterdiği göz önüne alınacak olursa.

AKP hükümetinin kıdem tazminatının tasfiyesini ve taşeronluğun kurumsallaştırılmasını içeren torba yasaları, krize yığınak yapmak üzere meclise getirmesi yakındır. Burjuvazinin kafasındakini krizlere karşı yeni bir "sosyal sözleşme" ve "çalışma hayatında devrim yapalım" çağrısında bulunan Kemal Derviş'in verdiği örnek güzel özetliyor: "Örneğin bir hemşire, bir hostes ya da öğretmen 50'li yaşlarının sonuna kadar haftada beş gün çalışabilir, 62 yaşına kadar haftada dört güne iner, 65 yaşında üç gün olur ve belki 70'ine kadar iki gün çalışır" (*Milliyet*, 25.7.2013). Bunlar fırsatını bulsalar -hem mavi yakalı hem beyaz yakalı işçilerin ortak sorunu olan **fazla mesai** yetmiyormuş gibi- emekçileri mezarda bile çalıştıracaklar. Haydi "çapulcular" mücadeleye devam! Artık forumlardan çıkıp grevlere destek vermek zamanı. İşçilerle birlikte mücadele etmek için. Krizin faturasını ödememek için!

İşçiler grevde kararlı, Darphane yönetimi grev kırıcılık yapıyor

Darphane grevi iki ayı geride bıraktı. Bir yandan greve katılım yüzde 90 oranında olduğu halde, az sayıda işçinin grevde olduğu, üretimin verimliliğini arttırarak devam ettiği gibi yalanlar söyleyen Darphane yönetimi, bir yandan da aslında üretim yapılmadığı, stoklar hızla eridiği, bazı stokları o bölümlerde çalışan işçiler de grevde olduğu için dışarı çıkaramadığından iyice sıkışmış durumda. Grevi bitirmek için 50. gününde bir görüşme talep eden Darphane yönetimi, çalışma koşulları ile ilgili bir dizi anlaşmazlık maddesine dokunmadan sadece önceki teklifini aylık net 34 TL daha arttırma önerisinde bulundu. Ama işçiler bütün haklarını almak için girdikleri bu yolda kararlı olduklarını "greve devam" diyerek bir kez daha gösterdiler.

Bu yöntemle grevi bitirmeyi başaramayınca Darphane yönetimi bu kez de grev kırıcılık girişimlerine başladı. Ne tesadüf ki, işçilerin devam kararından yalnızca bir gün sonra Maliye Bakanlığı yasal olarak sadece grevdeki Darphane Genel Müdürlüğü Damga Matbaası tarafından basılan tütün ve alkollü içki bandrollerin başka tesislerde de basılmasının önünü açan bir tebliğ yayınladı. Bu tebliğin yayınlanmasından sonra yönetim, içeride yarı mamul durumda

bulunan alkol ve tütün bandrollerini dışarı çıkıp, basımı tamamlamak için Darphane'ye üç tır getirdi. Bandroller tırlara yüklendi, işçiler tırların çıkışını engellemeye çalıştılar ama polis ve sendika yöneticilerinin görüşmeleri sonucunda tırlar dışarı çıkarıldı.

Darphane Damga Matbaası'nda altından, madeni paraya, nüfus cüzdanından, araç ruhsatına, ehliyetten pasaporta bir dizi başka şey de basılıyor. Emniyetin, elinde sadece Eylül ayının ortasına kadar yetecek pasaport stoğu kaldığını açıklamayı, hac döneminin ve uzun bayram tatilinin yaklaşmakta olduğunu düşününce pasaport basımı yönetimin en çok sıkıştığı alanlardan birisini oluşturuyor. Yönetim sıkıştıkça, bizzat Faruk Çelik tarafından grevci işçiler hedef gösteriliyor, grev hakkında bir dizi yalan haberler yayılıyor. Darphane yönetimi ve hükümet işbirliği ile ger-

Darphane işçileri diyor ki: "Grev çadırımıza gelenlerin desteği bizim için çok önemli. Gelemeyenlerin de yapabileceği bir şeyler var. Bozuk paralarınızı grev bitene kadar evlerinizde biriktirin."

çekleştirilen karalama ve grev kırıcılık girişimlerini THY greviden de biliyoruz. Her türlü hak, hukuk çiğnenerek, mahkeme kararları ve yasaları bile tanımadan bu kadar fütursuzca yapılan bu tür grev kırıcılık girişimlerini boşa çıkarmadıkça, sermaye ve onun hükümeti bir sonraki işyerinde daha da cesaret kazanmış bir şekilde çıkıyor karşımıza. O halde onların karşısına daha güçlü çıkmak, halk isyanının gücünü, parkları, forumları işçi sınıfı mücadelesi, grevleri ve direnişleri ile buluşturmak gerek.

Levent Dölek

Kahrolsun demokrasi 2

En elverişli gelişme koşulları içinde düşünüldüğünde kapitalist toplum, demokratik cumhuriyet biçiminde az çok tam bir demokrasi görünümündedir. Ama bu demokrasi, hep kapitalist sömürünün dar çerçevesi içine sıkışıp kalmıştır; bu yüzden, sonuçta hep azınlık için, yalnızca varlıklı sınıflar yalnızca zenginler için bir demokrasi olarak kalır. (Lenin, Devlet ve Devrim)

Mısır'da Sisi'nin darbesi ile İhvan iktidardan uzaklaştırılıp, İhvanı kitle eylemleri de cunta tarafından kanla bastırılınca Tayyip Erdoğan isyan etti. Hem Sisi'ye hem de darbeye darbe diyemeyen Batı'ya çattı. Erbakanvari bir çıkışla Batı'nın tutarsızlıklarından hareketle Türkiye dâhil tüm dünyanın demokrasiyi sorgulayabileceğini söyledi. Mesajı alan bazı İslamcı grupların Fatih Camii'nde açtığı pankartta "kahrolsun demokrasi" yazıyordu. Biz aynı başlığı bir sene önce demokrasinin aslında sınıfsal özü ile bir baskı rejimi olduğunu anlattığımız bir yazımıza atmıştık. İslamcılar bizim dediğimize mi geldi yoksa ortada başka bir durum mu var?

Doğrusu Erdoğan'ın Batı emperyalistlerinin demokrasi ve özgürlükler konusundaki ikiyüzlülüğünü eleştirmesine diyecek lafımız yok. Üstüne eklemeye yapabiliriz. Peki Erdoğan'ın ikiyüzlülüğüne ne demeli? Erdoğan vaktiyle "demokrasi amaç değil araçtır" diyor. İhvan'ın tarihsel liderlerinden Seyyid Kutub ise demokrasinin asla İslam'la örtüşmeyeceğini vaaz etmiştir. Erdoğan'ın da, İhvan'ın da demokrasiyi benimsemesinin iki sebebi vardır.

Birincisi Batı emperyalizmi ile kurdukları ittifak ilişkisidir. Biri kendine BOP eş başkanı demiş, eş başkanlığında işgal edilen Irak'ta bir milyon insan ölmüş, kendi ülkesine emperyalizme ve Siyonizme kalkan olacak radar sistemleri yerleştirmiş, öteki Mısır'da iktidara gelir gelmez ABD'nin izinden yürümeye başlamıştır. Her ikisi bir olup Esad'ı devirmeye çalışan Suriye muhalefetine emperyalizmin dümen suyunda tutarak ve Siyonizme karşı savaşan Hamas'ın füzelelerini durdurarak "büyük şeytan"a sadakatlerini kanıtlamışlardır.

İkincisi demokrasinin sömürücü azınlığın çoğunluğa tahakkümünün siyaseten en maliyetsiz biçimi olmasındandır. Demokrasi sandıktan ibaret midir değil midir tartışması da buradan çıkmıyor mu? Evet bir anlamda demokrasi sandıktan ibarettir. Ama o sandık ancak sömürücü burjuva azınlığın iktidarını koruduğu müddetçe işlevini sürdürür. Sandık genel olarak burjuvazi için güvenilirdir. Çünkü bir patronun da işçinin de sandığa atacak tek oyu vardır. Ama patronun aynı zamanda işçilerin kimlere oy atmaları gerektiğini söyleyen gazeteleri ve televizyonları da vardır.

Eğer işçi sınıfının öncülüğünde bir devrim tehlikesi baş gösterirse faşizm de pekala burjuvazi tarafından uygar bir seçenek olarak tercih edilebilir. Edilmiştir de! Türkiye'de sandık tartışmasının burjuvazinin saflarında da yapıyor olmasının sebebi sandıktan çıkan iktidarıyla AKP'nin sermayenin İslamcı kampını Batıcı-laik burjuva kampın aleyhine (Koç'a yönelik son maliye baskının da örneği olduğu gibi) kollamasındandır. Nihayetinde Lenin'in de açıkça ifade ettiği gibi burjuva demokrasisi hâkim sınıf içinde demokrasi, ezilen sınıf üzerinde diktatörlüktür. Hakim sınıfın bir kanadına yönelik diktatörlük uygulamak isterseniz bunun muhabatı tekelci burjuvazi ancak özel koşullarda, burjuva rakibi tarafından siyaseten mülksüzleştirilmeyi proletarya tarafından tamamen mülksüzleştirilmeye tercih ettiği durumlarda razı olur ki buna faşizm veya Bonapartizm diyoruz.

Sonuçta o pankartı açan "marjinal grup", siyasal İslamcılarımızın tümünü yansıtmamaktadır. Onlar çoktan holdingleri, finans kuruluşlarıyla büyük burjuva olmuştur ve artık kızsalar da darılsalar da Batılı ağabeyleri gibi inanmış demokratlardır. Onlar gibi demokrasinin güvenliği için kendi vatandaşlarını hapseder, işkence yapar, katlederler. Basına sansür uygular ya da daha etkili bir yöntem olan para ve gelecek kaygısıyla basını oto sansüre yönlendirirler. Yine Batılı ağabeyleri gibi çıkarları gereği Katar, Suudi Arabistan gibi dikta rejimlerini desteklerken en ufak bir tereddüt duymazlar. Yaptıkları katliamlara asla ses çıkartmazlar. Bugün kardeşim diyerek desteklediklerini yarın satarlar. Batılı muadillerinden tek bir farkları vardır, tüm bu pislikleri yaptıktan sonra utanmadan bir de ağlarlar!

Erdoğan, sana diktatör denmesine kızılıyorsun... Merak etme sen de en az Bush kadar, Obama kadar, Thatcher kadar, Blair kadar, Sarkozy ve Merkel kadar hatta Şaron ve Netanyahu kadar demokratsın!

Türkiye'nin kaderini çizecek bir sonbahar

Siz bakmayın Tayyip Erdoğan'ın sağda solda esip gürelemesine. Erdoğan ve AKP hükümeti korku içinde. Ekonomi tepetaklak gitmeye başladı. AKP müttefiklerinin teker teker kopup gittiğini görüyor ve telaşa kapılıyor. Kırılgan bir ekonomi, zayıflayan bir hükümet. Bir de Eylül ayından itibaren isyan yeniden parlarsa, bunun arkası çöküntüdür. Bu yüzden isyanın yeniden canlanmasına olanak tanımamak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar!

Anormal!

Başbakan yardımcısı Türkiye'nin en etkili gazetesini yayın politikası dolayısıyla azarlıyor. Bekir Bozdağ, *Hürriyet*'e Suriye'deki kitlesel ölümlere daha çok yer vermediği için çattı. AKP hükümeti Türkiye insanını çok şeye alıştırdı, ama bu aslında **anormal** bir şeydir. Bir hükümetin ya da hükümetin bir üyesinin basın yayın politikasına karışması basın özgürlüğünün ayaklar altına alınmasıdır, çünkü hükümetin yaptırım gücü vardır. Basının öteki kuruluşları veya tek tek gazeteciler üzerindeki baskı bu durumda olağanlaşmış demektir.

Bir başka örnek: maçlarda siyasi sloganlarla mücadele konusunda ki tavır. Siyasi slogan hiçbir yerde yasak olamaz. Çünkü siyasi slogan ifade özgürlüğünün en arı biçimlerinden biridir. Bir yerde slogan atılmasını kısıtlamak için çok özel nedenlerin olması gerekir. Bunlar yasayla sayılmıştır. Aralarında hükümeti eleştirmek yoktur! Hükümet aleyhine slogan atılmasını engellemek için stat dışında polis baskısı **anormal** bir şeydir.

Öğrencilerin tatil döneminde okula toplanması ve öğretmenlerini ihbara zorlanması, öğretmenlerin öğrencilerini gammazlamaya davet edilmesi, komşunun komşuya karşı kışkırtılması bunlar ve başka uygulamalar **anormal** şeylerdir.

Korkunun nesnel temelleri

Tayyip Erdoğan ve AKP'nin korku içinde anormal şeyler yapmaya başladığı açık. Ama bu anormal şeyler aynı zamanda hükümetin hayat süresini muhtemelen daha da kısaltacak etkiler yapıyor. Tayyip Erdoğan korku içinde bağırıp çağırıyor ve batıkça batıyor. Kendi tabanını sağlam tutmak için kendisine karşı darbe planlandığını ileri sürüp duruyor. Bunu kanıtlamak için en son bulduğu koz Mısır'da olup bitenler. Türkiye'de çok hassas bir mesele olan Filistin davası dolayısıyla insanların İsrail'den nefret ettiği ortada. İşte bu yüzden Mısır darbesini İsrail'e bağlarsa kendisine sempati artacak hesabıyla o ülkede darbenin ardında İsrail olduğunu ileri sürdü. Kanıt var dedi, kanıt diye gösterdiği şey kargaları bile güldürecek türden. 2011 yılında bir Fransız filozofu televizyonda Mısır'da Müslüman

Kardeşler seçimleri kazansalar dahi iktidar olamazlar mealinde bir şeyler söylüyor. Yanında oturan bir İsraili bakan da kafa sallayarak onaylıyor. Bu da Mısır darbesinin İsrail tertibi olduğunun kanıtı oluyor! Bunlar Erdoğan'ı Batılı hamilerinden gittikçe koparıyor. Bu, Türkiye'nin uluslararası sermaye için bir "istikrar" ülkesi olma karakterini yitirmesi, AKP ekonomisinin temeli olan "sıcak para" girişinin durması demektir. Tam doların 2 TL olduğu noktada bu akışın durması vahim sonuçlar doğurur. Bu ise Erdoğan'ın burjuvazi açısından bir koz değil bir yük haline gelmesi demektir.

Mısır ile ilgili olarak Erdoğan sadece Batı'yı değil "Arap kardeşlerini" de yitiriyor. Çünkü Arap dünyasında Mursi ve destekçilerini bu tarz savunan hemen hemen yok. Mısır darbesi, Batı'nın yaptırdığı bir darbe değil ki, devrimden korkan Mısır ordusunun ve arkasındaki Suudi Arabistan'ın düzenlediği bir darbe. Darbeden en çok zarar gören Katar'ın ya da Mısır'dan sonra sıraya kendisinin girdiği izlenimine sahip Tunus'un bile Erdoğan kadar sesi çıkmıyor. Diğer Arap ülkeleri ise Suudi Arabistan'ın arkasında toplanmış durumdadır. İşte "değerli yalnızlık" adı altında savunulan diplomatik durum buradan doğuyor. Ama Batı'nın sıcak parasını yitirme riski ile karşı karşıya olan Türkiye sermayesi, bu gidişle Körfez parasını da yitirecek! Birleşik Arap Emirlikleri'nin iptal ettiği 12 milyar dolarlık proje bunun ilk örneği olabilir. Bir tek Katar'ın, o da politika değiştirmezse, sermayesi ile koskoca Türkiye ekonomisini ayakta tutmaya çalışmak hayal!

Müttefikler batmakta olan gemiyi terk ediyor!

Erdoğan Batılı hamilerini ve "Arap kardeşlerini" (yani kralları, şeyhleri, emirleri, diktatörleri) kaybetmenin yanı sıra, içeride de bir destek kanaması yaşıyor. Liberaller AKP'yi laik duyarlılığa sahip demokrat eğilimli kitleye pazarlamak bakımından yıllarca çok önemli bir rol oynamıştı. Çoğu ya kovuldu ya çekildi.

TÜSİAD'ın bazı kanatlarıyla Erdoğan arasında belirli bir yakın-

laşma yaşanıyordu son yıllarda. Gezi'den sonraki atmosfer ilişkiyi yine zehirledi. Koç grubuna yapılan vergi denetimi taarruzu o kadar kör kör gözüm parmağına idi ki, İslamcı kamptan Kayserili Boydak grubu dahi bunun karşısında sesini yükseltti.

Gülen cemaatiyle AKP arasında neredeyse bir söz savaşı yaşandığı artık herkesin malûmu. Fethullah Gülen kaybedecek ata hiçbir zaman oynamadı. Onun politikası ilkeler değil pragmatik yarar üzerine kurucludur. Geminin batması ihtimali onu Erdoğan'dan bütün bütün uzaklaştırır.

Her şeyin ötesinde AKP'nin kendi içinde beliren çatlak her geçen gün büyüyor. Gül ile Erdoğan arasındaki yarış 2014'te Erdoğan'ın konumunu tehlikeli hale getiriyor.

Sallayın düşebilir!

İşte Erdoğan ve yandaşları Eylül'den itibaren isyanın parlamasından bu yüzden ölümüne korkuyor. Çünkü biçimi ne olursa olsun isyanın ayağa kalkması hükümetin ekonomide çökmesine yol açar. Batılıların Erdoğan'a güvenini bütünüyle sarsar. Müttefiklerinin AKP'den kaçışını daha da hızlandırır. Hükümetin düşmesiyle sonuçlanabilir!

Kimileri, bu durumdan yerel seçimlerde en ucube ittifaklara dönüşmesi, en güvenilemeyecek adayların desteklenmesi gerektiği sonucuna ulaşıyor. Oysa seçimlere daha altı ay var. Altı ayda çok şey değişebilir. Politikada zamanlama her şeyden önemlidir. Bugün en zayıf anında kitle hareketi Erdoğan'ı sarsmayı başaramazsa Erdoğan yarın toparlanabilir. Bir isyanın ihtimali sıcakken kafayı seçimle bozan herkes, hareketin yenilgisini hazırlıyor demektir. Hükümete günbegün muhalefet edilmeli, her mücadele toplu halde desteklenmeli, isyanı yüzde 99'un isyanı haline getirmek için her fırsattan yararlanılmalıdır. BEDAŞ'a da gaz sıkılıyor, memura da. "Çapulcu" hareketi onların da etrafını doldurmalıdır.

Hükümetin Eylül korkusunu karşılıksız bırakmamalıyız. Korktuğunun başına gelmesini sağlamalıyız!

Üniversitelerde sıcak sonbahar

Para, satır, cop üniversiteden dışarı!

Bu sonbahar üniversitelerde de sıcak geçecek. Üniversitelerde ders yılının bitmesine doğru patlak veren halk isyanında öğrenciler başrollerden birini oynamışlardı. Öyle ki barikatlarda mücadele eden öğrencilerin pek çoğunun çantalarında maskenin, sirkenin, limonun yanında fırsat bulup finallere çalışmak için ders notları da bulunuyordu. Gezi Parkı çadırlarında bir kenara çekilip sınavına çalışan öğrencinin görüntüsü hiç de istisna değildi. Önce sınavların iptal edilmesi ya da ek sınav hakkı için mücadele ettiler. Sonra üniversitelerin mezuniyet törenleri birer direniş geçidine dönüştü. Yaz okulları, yaz forumlarına sahne oldu. Öğrenciler sıcak bir yazla sonbaharı ısıtmaya hazırladılar.

Öğrenciler yaşadıkları bin bir sorunla yeni döneme başlayacaklar. Yetersiz yurtlar, yüksek kiralar, pahalı ulaşım, ikinci öğretim soygunu, üniversite içinde her şeyin ticari hale gelmesi, niteliksiz eğitim ve tüm diğer sorunlar bu sonbaharla kabullenen değil isyan eden bir gençliğin sorunları olarak devletin karşısına çıkartılacak.

Bunu en iyi AKP hükümeti biliyor ve her zaman olduğu gibi sorunları çözmek için adım atmak yerine sorunların dile getirilmesini engelleyecek önlemler alıyor. Bu önlemlerin başında üniversitelerde polis görevlendirilmesi geliyor. Daha önce polisin üniversiteye girmesi rektörün iznine tabi idi. Bu izin zorunluluğu pek çok kez formaliteden ibaret kalsa bile yine de önemli bir kazanımdır. Şimdi görev yapacak polis yeni kurulacak özel bir koruma biriminden görevlendirilecek. Bu polisler sıkı bir denetimden geçerek göreve alınacaklar. Dolayısıyla da AKP'nin siyasi olarak etkinliğinin en yüksek düzeyde olduğu, kendisine yakın olmayanın işe alınmayacağı bir yapı ile üniversitelerde sözüm ona güvenlik sağlanacak! Yapılacak olan AKP'nin kendi yarı resmi sokak gücünü yaratmasıdır.

Öğrencilerin sesini kısmak için yapılan bu girişim tam tersine öğrencilerin haklı ve güçlü bir tepkisiyle karşılaşacaktır. Bu tepki tüm üniversite bileşenlerinin ortak mücadelesiyle pekiştirilmelidir. Zira tehlike büyüktür. AKP'nin kendi özel polis gücünü üniversitelere, stadyumlara yerleştirmesi

meşrulaştırmak üzere provokasyonlara girmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Faşist çetelere ak serserilerin eklendiği bir süreç yaşanabilir. Ulusalçı gruplarla sol arasında yaşanacak olası çatışmalar hatta sol ve sosyalist grupların kendi içinde kavgaya varacak tartışmalar ise doğrudan iktidar ve idare tarafından kışkırtılmasa da karşı devrimcilerin ekmeğine yağ sürecektir. Öğrenciler uyanık olmalıdır. Öğrencilerin sorunlarının çözümü için oluşturacakları kitlesel örgütlenmelerin önünü kesecek bu tür provokasyonlar her yönüyle boşa çıkartılmalıdır.

Elbette ki sadece faşistlerin satırını ve polisin copunu üniversiteden uzak tutmak yetmez. Üniversitelerin üzerindeki en büyük baskı paranın hükümleridir. Sadece üniversitede yemekten ders araç ve gereçlerine, barınmadan ulaşımına her şeyin çok pahalı olması değil, her türlü bilimsel ve akademik faaliyetin paranın boyunduruğuna sokulmasıdır söz konusu olan. Öğrenciler geçmişte gelecek kaygısıyla kariyer günlerinin salonlarını doldururdu. Ama artık geleceği için kaygılanıp gemisini kurtarmaya çalışanların yerini isyan eden bir gençlik

alıyor. Bu isyan satıra ve copu olduğu kadar paraya karşı da bir isyan olmalıdır.

Teknokentlerde sermayeye bedava hizmet, fabrikalarda staj adı altında kölelik düzeni kaçınılmaz olarak sorgulanacaktır. Nihayet üniversitelerde AKP'nin kendisi sorgulanacaktır. Rektörlerin, dekanların kaymakam atanır gibi atanmasına ve bu kişilerin üniversitede AKP'nin siyasi bekçiliğini yapmasına ne öğrenciler ne de diğer üniversite bileşenleri sessiz kalmayacaktır. 6 Kasım'da YÖK'e bir başka öz güvenle karşı durulacaktır.

Bu mücadelelerin başarıya ulaşması için halk isyanının ruhu kadar isyanın şu aldığı biçim olan forumlar da üniversitelere taşınmalıdır. Bu forumlar tüm üniversite bileşenlerini biraraya getirmeli ve yıllardır özlenen ortak mücadelenin hızlandırıcısı olmalıdır.

Sonbahardan başlayarak tüm öğrencilere ve üniversite emekçilerine mücadele ve başarılarla dolu, paranın, satırın ve copun üniversiteden kovulduğu bir eğitim öğretim yılı dileriz.

Ankara Tuzlucaıyır - 8 Eylül 2013

Ankara 100. yıl - 7 Eylül 2013

Eylül ayının ilk haftası bir süredir geri çekilmiş olan halk isyanının Ankara'da yeniden başını kaldırmasına tanık oldu. Önce, üniversite arazisinin yağmalanmasına ve mahalleden geçecek sekiz şeritli yola karşı eylem yapan ODTÜ öğrencileri ve çalışanları ile 100. Yıl mahallesi sakinlerinin direniş polisin şiddeti ile bastırılmaya çalışıldı. Ardından da Fethullah Gülen'in talimatı ve Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün sponsorluğunda Tuzlucaıyır'da inşaatına başlanan Cami-Cemevi projesini protesto eden Mamak halkı, polis saldırısından nasibini aldı. Ancak her iki projenin de geleceği, polis saldırılarına rağmen garantiye alınabilmiş değil. Hem ODTÜ'lüler, hem 100. Yıl sakinleri, hem de Tuzlucaıyır halkı geri adım atmış değil.

6 Eylül'de polis, ilk saldırısını 100. Yıl'da bulunan direniş çadırlarını sökerek ve çadırlarda bekleyenleri gözaltına alarak gerçekleştirdi. İş makineleri ODTÜ A4 kapısı girişindeki ağaçları sökmeye başladığında az sayıda insan engel olmaya çalışırken bir yandan da akşam için daha geniş çaplı protesto çağrıları yapılıyordu. Akşam saatlerinde binlerce kişi ODTÜ girişinde buluştu, polisin saldırısı da gecikmedi. ODTÜ içine çekilen kitle gece yarısına kadar polisle çatıştı. Bu esnada mahallede halk şantiyeye giden kamyonlara el koydu.

Ertesi gün mahalle halkı ve öğrenciler şantiye alanına yürümek istediklerinde polisin engellemesi ile karşılaştılar. Polis saldırısının ardından kurulan barikatlar 6 Eylül'de polis, ilk saldırısını 100. Yıl'da bulunan di-

reniş çadırlarını sökerek ve çadırlarda bekleyenleri gözaltına alarak gerçekleştirdi. İş makineleri ODTÜ A4 kapısı girişindeki ağaçları sökmeye başladığında az sayıda insan engel olmaya çalışırken bir yandan da akşam için daha geniş çaplı protesto çağrıları yapılıyordu. Akşam saatlerinde binlerce kişi ODTÜ girişinde buluştu, polisin saldırısı da gecikmedi. ODTÜ içine çekilen kitle gece yarısına kadar polisle çatıştı. Bu esnada mahallede halk şantiyeye giden kamyonlara el koydu.

Tuzlucaıyır, Nato yolu ve Ege mahallesinde yaşayan Aleviler ise bambaşka bir saldırı ile karşı karşıya kaldılar. Yıllarca cemevlerine izin veya ruhsat vermeyen, binaları yıkan devlet, birden "size Cemevi yapacağız" diyerek bakanların katıldığı bir temel atma töreniyle ortaya çıktı. Daha üç ay önce isyan sırasında dört evladını şehit vermiş, hükümetin Ortadoğu'da kışkırttığı mezhep çatışmasından haklı olarak son derece rahatsız olan ve hâlâ türü türlü ayrımcılık ve aşağılanmalara maruz bırakılan Alevilerin, bakanı hürmetle karşılamayacağı ortadaydı. 8 Eylül'deki törenin bir gece öncesinde Tuzlucaıyır meydanındaki direniş çadırları polis saldırısıyla dağıtıldı, gece geç saatlere kadar mahallenin gençleri ile polis arasında çatışmalar sürdü.

Sonraki gün öğle saatlerinde toplanıp inşaat alanına yürümek isteyen kalabalığa polis saldırınca halkın isyan ruhu yeniden alevlendi. Yaklaşık on saat süren bir çatışma yaşandı. Binlerce insan polisin yoğun saldı-

rlarına rağmen yılmayarak direniş sahiplenildi ve polis inşaatın etrafına kadar çekilmek zorunda kaldı. Geç saatlerde içinde özel harekâtçıların da yer aldığı takviye ekiplerin katılımıyla güçlendirilen kolluk kuvvetleri çok sert bir saldırı ile eylemcileri dağıttı.

Gün boyu süren çatışmalarda yataklar, kapılar, kuvvetler, artan seramikler evlerden barikatlara malzeme olarak taşındı. Yorulana, sıkışana, acıkana her kapı açıktı. Gece geç saatlere kadar mahalleyi ablukaya alıp sokakları işgal eden polis nedeniyle evine ulaşamayan birçok insan geceyi mahallelilerin evlerinde geçirdi. Direnişle birlikte dayanışma ruhu da yükselmişti.

Tuzlucaıyır, 100. Yıl ve ODTÜ'de tutuşan barikatlar, sıcak sonbaharın ilk kıvılcımlarıdır. Şimdi mesele bu isyanın yeniden ülke sathına yayılması, emekçileri ve tüm ezilenleri ortak bir mücadelede birleştirebilmesidir. Bunun için elden gelen arda konmamalıdır. Aksi durumda ekonomik krizin yükü emekçinin sırtına binecektir; kamu, kent arazileri ve doğa son sürat yağmalanacaktır; Türkiye Ortadoğu'da büyük bir mezhep savaşının kışkırtıcılığını üstlenmeye devam edecektir. Bu cendereyi kırmanın tek yolu Haziran'dan daha büyük bir isyan yaratmak, bu isyanın zaferi için örgütlenmektir.

9 Eylül 2013

Ankara ODTÜ - 7 Eylül 2013

Ortadoğu mezbahası:

Bu daha başlangıç!

Mısır'da askeri darbe yönetiminin meydanları işgal altında tutan sivil halkı katletmesi... Suriye'de binden fazla yetişkin, çocuk ve bebeğin ölümlerinin fotoğrafları ve videoları... Lübnan'da hem Hizbullah bölgesinde, hem Sünni bölgesinde ardına patlayan bombalar... Irak'ta Şiilerle Sünnileri birbirlerinin katili haline getiren intihar eylemleri... Ortadoğu bir mezbahaya dönüşüyor. Bu mezbahayı kim kurdu, kim finanse ediyor, kim çıkar sağlıyor? Ortadoğu'nun kralları, emirleri, şeyhleri, mollaları, askeri rejimleri, sözde demokrasileri. Ve hepsinin ardında emperyalizm ve onun müttefiki Siyonizm.

Bu kanlı oyunu kim bozar? Her ülkede siyasi bağımsızlığı elde etmiş işçi sınıfı, yanına yoksulları, kadınları, gençleri, ezilen ulus ve dinleri alır, Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'nu kurar, mezbahacılar işsiz kalır! Ortadoğu'nun hâkim sınıfları, "ya sosyalizm, ya barbarlık!" şiarını adım adım bugünün sloganı haline getiriyor.

Ağlaşmayı bırakın, bataklığa bakın!

Türk solu da, Kürt hareketi de her katliamda insanlık adına katilleri kınamayı politikanın yerine koymaya başladı. Oysa her bir katliam kendi başına önem taşımaz. Ama uzun bir sürecin parçası olarak ortaya çıkıyor aynı zamanda. Yarın çok daha büyükleri gelecek ve belki de bugün ah vah eden taraf yapacak o daha büyük katliamı. O zaman ne yapacaksınız?

Yapılması gereken, bu katliamların ardında hangi faktörlerin yattığını anlamak ve bunlara karşı mücadele etmektir. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da bu faktörler şöyle özetlenebilir:

- **Emperyalizm ve Siyonizm:** Emperyalizm ve Siyonizm her ne kadar bölgede zayıflayan bir konumdaysa da Arap devrimi başta olmak üzere bölgede ilerici hangi hareket varsa hepsinin baş düşmanıdır. Emperyalizm ve Siyonizm bölgeyi tekrar kontrol edebilmek için daha önce Afganistan, Irak ve Lübnan'da başarısız olan askeri operasyonlarının yerine bölge halklarının birbirine düşürüldüğü gerici iç

savaşları desteklemektedir. Ortadoğu'da mezhep savaşını İran'a karşı koz olarak kullanmaktadır. Emperyalizm Libya'da olduğu gibi bu gerici iç savaşlara gerektiğinde hava desteği sağlamaktan, hatta daha ileri giderek kara savaşı başlatmaktan geri durmayacaktır.

- **Mezhep savaşı:** Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye'den oluşan bir ittifak, İran'ın Ortadoğu'da gücünü kırmak, mümkünse Şii rejimi devirmek amacıyla bütün bölgede Sünni-Şii ve onun türevi olarak Sünni-Alevi mezhep savaşını kışkırtıyorlar. Suriye iç savaşı büyük ölçüde bunun ürünü.
- **Karşı devrimin devrime karşı açtığı savaş:** Arap devrimi Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın bütün gerici ve karşı devrimci güçlerini hareket geçirmiştir. Bu güçlerin hepsinin ardında ya yükselen İslamcı burjuvazi (en belirgin olarak Türkiye ve Mısır'da), ya Batıcı-laik burjuvazi (yine aynı ülkeler ve Tunus), ya petrol rantiyesi bir kast, ya da hepsi birden bölgenin hâkim sınıfları vardır.
- **Batıcı burjuvazi ile İslamcı burjuvazi arasındaki mücadele:** Türkiye, Mısır ve kısmen Tunus'ta her geçen gün daha berrak biçimde görülmektedir ki, burjuvazinin iki fraksiyonu iktidar savaşında birbirlerine girmiş durumdadır.
- **Suudi-Katar çelişkisi:** Körfez'in yükselen gücü Katar, hemen hemen her Arap ülkesinde (en başta Mısır, Tunus, Suriye, Yemen) İhvan'ı destekleyerek Arap devriminden kazançlı çıkmaya ve Ortadoğu'daki Suudi üstünlüğüne karşı bir ağırlık oluşturmaya çalışmaktadır.
- **Güçlü ulusların çıkarları:** Ortadoğu'da dört ülke ve bir yükselen güç (Türkiye, İsrail, İran, Suudi Arabistan ve şimdi

denkleme katılmakta olan Katar) ile bütün Arap dünyasının her bakımdan merkezi olan Mısır arasındaki beşli (ya da altılı) güç rekabeti, bu büyük sarsıntıların arkasındaki esas dinamiktir.

- **Asiret savaşları:** Libya'da, Yemen'de, Ürdün'de, ama bazen Mısır gibi en gelişmiş ülkelerde bile (Sinai, Yukarı Mısır) aşiretlerin kendilerine özgü çıkarları çok büyük rol oynuyor.

İşçinin-emekçinin yolu

Bütün bu çelişkiler büyük ölçüde iç içe geçiyor. Ortadoğu'da ve Akdeniz'de uluslararası bir iç savaş şekilleniyor. Bu iç savaşın görünürde iki tarafı var: Batıcı-laik kamp ile İslamcı kamp. Türkiye'de MÜSİAD/TUSKON ile TUSİAD burjuvazileri ve onların siyasi güçleri. Mısır'da geleneksel burjuvazi ve ordu ile İhvan'cı yükselen sınıflar. Tunus'ta Burgiba burjuvazisi ile yeni yetme İslamcı hâkim güçler. Suriye'de Esad'ın karşısında her renkten İslamcılar.

Oysa yakından bakıldığında durum hiç de öyle değil. Emperyalist Batı gericiliğinin başlıca kaynağı olma özelliğini sürdürmekle birlikte şaşkınlık içinde desteğini bir o yana, bir bu yana verdiği için rolü öylesine berrak değil. İslamcılar ise bazı yerlerde birleşiyorlar, ama bazı yer ve anlarda birbirlerinin gözünü oyuyorlar. Bu bazen İslamcıların başka İslamcılarını ezmeleri için laiklere destek vermesi biçimini bile alıyor (Mısır'da Suudilerin İhvan'ı ezmeleri için Sisi'yi desteklemesi gibi; Türkiye'de "Hoca Efendi"nin sadece 12 Eylül'ü değil, 28 Şubat'ı da desteklemesi gibi.) Laik-İslamcı çatışmasının hiçbir anlam ifade etmediği ülkelerde, en başta Irak'ta, ama kısmen Suriye ve Lübnan'da mezhep sava-

şı çok daha büyük ağırlık taşıyor. Libya'da ve Yemen'de aşiret savaşları her şeyin önüne geçebiliyor. Suudi-Katar çelişkisi, bu iki ülkenin elindeki büyük finansal güç dolayısıyla her şeye damgasını vuruyor.

Tek çıkar yol, işçilerin ve emekçilerin bütün hâkim sınıf kamplarından bağımsız bir güç oluşturmalarını sağlamak, bu gücün ezilenlerle (kadınlar, gençler, ezilen din, mezhep ve uluslar) güçbirliğini oluşturmak, bölge çapında dayanışma ağlarını geliştirmek, bütün bu güçleri nihai olarak bir devrim cephesine toplamaya çalışmak, varolan hâkim sınıf devletlerinin yerine işçi-emekçi hükümetleri ve proletarya devletleri kurmaktır.

Baş müttefik güney Avrupa proletaryası

2011'de Akdeniz'in güneyini ve doğusunu saran devrim ateşi, Kürdistan (Rojava) ve Türkiye'ye de (halk isyanı) sıçradı. Ama çelişkili biçimde şimdilerde yükselen karşı devrim ve iç savaştır. Büyük devrimci dalgalarda böyle iniş çıkışlar kaçınılmazdır. Kaçınılmazdır, ama tedbir almak, halkın çıkarlarını bu gericilik dalgasına karşı korumak gerekiyor.

İşçinin emekçinin bağımsız yolunu olanaklı kılan çok önemli bir faktör, Akdeniz'in kuzeyinde, yani güney Avrupa ülkelerinde sınıf mücadelelerinin çok yüksek bir seyir gösteriyor olmasıdır. Öyleyse, Akdeniz devrimci havzasını tek bir cepheye birleştirelim. Kuzeyin sınıf örgütlerinin gücüne doğunun ve güneyin devrimci ateşini katalım. Hep birlikte mezbananın kapısına kilit vuralım! Emegün hâkimiyetinde bir özgürlük ve barış dünyasının temellerini atalım!

Mübarek yeniden kafese!

Mısır devrimi, işçi sınıfının bağımsızlığı ilkesinin ve devrimci partinin gerekliliğinin ne kadar önemli olduğunu, ders kitaplarına geçecek kadar yalın biçimde ortaya koydu. Devrim kampı neredeyse baştan itibaren iki ateş arasında ilerliyordu. Tehlikelerden biri, bütün devrimlerde olduğu gibi, eski rejimin hortlaması idi. Öteki ise Mısır'ın İran'a dönmesi, oradaki mollalar diktatörlüğüne benzer bir İhvan-El Ezher-Selefi diktatörlüğü kurulması idi. Her iki kampın kazanması da karşı devrimin kazanması anlamına gelirdi.

İki düşmana karşı yürütülecek bir mücadele ilk bakışta zor görünüyordu. Ama Mısır halkı kendi kaderini kendi eline alma konusunda o denli kararlı, o denli şevk içindeydi ki, her iki düşmanı da haklayabilirdi. Nitekim, Şubat 2011'de Mübarek'i devirdikten ve ardından bir buçuk yıl süren bir mücadeleyle Mareşal Tantavi'yi bertaraf ettikten sonra, devrim kampı oklarını İhvan'ın seçtiği başkan Mursi'ye çevirdi. Kasım 2012, Ocak-Şubat 2013 ve Haziran-Temmuz 2013 tarihlerinde, üç değişik evreden oluşan bir devrimci dalga ile Mursi'yi de alaşağı etti. Ama 17 ila 30 milyon insanın sokağa çıktığı son evrede devrimi Genelkurmay Başkanı

Sisi çaldı! Neden? Çünkü devrim kampı iktidara aday bir önderlik yaratamamıştı? Neden? Çünkü devrimin önüne düşen siyasi güçler işçilerin emekçilerin iktidar olmasını engellemeyi baş görev olarak bilen burjuva güçlerle aynı cepheye toplanmışlardı.

Bu cephenin adı Ulusal Selamet Cephesi'dir. Başkanlık seçimlerinde Mursi ile eski rejimin adayının hemen ardından üçüncü olan ve böylece büyük halk kitlelerinin güvenine mazhar olan sol Nasırcı Hamdin Sabbahi ve sosyalistler, yani devrim kampı, bu cepheye Batı'nın gözdesi ElBaradei ile, eski rejimin adamı, Arap Birliği eski genel sekreteri Amr Musa ile, Mısır'ın en büyük kapitalisti Necip Sawiris ile, Mısır'ın Nasir karşıtı en önemli burjuva liberal partisinin önderi Ayman Nur ile tek bir cepheye birleşmişlerdir.

Kritik an geldiğinde, 30 milyon insan meydanlarda iken bu cephe iktidara aday olmadığı, olamayacağı için iktidar boşluğunu ordunun Bonapartist manevrası doldurmuştur. Böylece, devrim kampı, bir buçuk yıl boyunca "Yaskut yaskut hüküm il asker!" ("Yıkılsın askeri rejim!") sloganını atarak uzaklaştırdığı orduyu kendi elleriyle iktidara

getirmiştir!

Taraf olmayan bertaraf olur. Darbe yönetimi, neoliberal bir ekonomik taarruz hükümeti kurmuş, ardından 13 Ağustos'ta 27 valiliğe ordunun ve polisin devrime karşı ateşli mücadeleler vermiş birtakım generallerini atamış, İhvan'ın sivil taraftarlarını yüzlerle katlettikten sonra da, nihayet sembolizmin doruğuna ulaşarak Mübarek'i hapisten çıkarmıştır. Ev hapsi sadece alıştırma dönemi değildir. Mübarek şimdiden serbest sayılır!

Biz devrimci Marksistler devrimci parti-

nin ne kadar belirleyici olduğunu hiç yormadan tekrarlarken, kimileri bizi "doktriner" diye suçluyorlar. İşte doktrin, işte hayat! Kendi bağımsız yolunu seçemeyen, kendi partisini ve cephesini inşa edip iktidara talip olmayan devrim yenilgiye uğrar. Mısır'da her şey bitmedi. Ama şimdi geride kalan iki buçuk yıldan çok daha güç koşullarda yeniden başlıyor mücadele! Mısır devrimi Mübarek'i yeniden kafese sokamazsa, devrim yenilgiye uğramış demektir!

Yeni bir yalana kanmayın! Suriye'de sefere, seferde zafere hayır!

ABD ve Avrupa emperyalistleri dünya halklarının gözünün içine baka baka yalan söylüyorlar. Halklarımız bu yalanlara kanmamalıdır. Suriye'ye "cezalandırıcı" bir askeri operasyona onay vermemeliyiz! Türkiye'nin bu emperyalist operasyonun ayak işini yapmasına izin vermemeliyiz!

Irak yalanları

ABD emperyalistlerinin Irak savaşını başlatmasından bu yana tam on yıl geçti. O savaşın hemen öncesinde, o dönemin ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, (...) Irak'ta depolanmış önemli miktarda kitle imha silahı (kimyasal, biyolojik, nükleer silahlar) olduğunu "kanıtladı". (...) Savaşın en önemli gerekçesi buydu. ABD, müttefikleriyle birlikte Irak'ı işgal ettikten sonra kitle imha silahlarının izine bile rastlanmadı. Aynı ABD devleti, sonunda resmen Irak'ta kitle imha silahı olmadığını açıkladı. (...)

Suriye yalanları

Şimdi aynı şey tam on yıl sonra Suriye'de yapılmaya çalışılıyor. Emperyalistlerin kendileri bile Beşar Esad'ın tam bu sırada neden kimyasal silah kullanmış olabileceğini açıklayamıyor. Esad (...) son dönemde, Lübnan Hizbullah'ının da desteği ile üst üste önemli askeri başarılar elde etmişti. ABD, Türkiye'de AKP hükümetinin izlediği savaş meraklısı aceleci politikaya karşı Rusya ile anlaşarak Cenevre II olarak anılan bir barış konferansını politikasının ana doğrultusu haline getirmişti. Esad'ın güçlerinin kimyasal silah kullandığını söylediği günlerde, Birleşmiş Milletler'in kitlesel imha silahları uzmanlarından oluşan bir heyet Suriye'ye yeni ayak basmıştı. Bu koşullar altında bir hükümet neden kendi halkına karşı kimyasal silah kullansın? Hele Obama kendi kırmızı çizgisi olarak kimyasal silah kullanımını ilan etmişken!

Buna karşılık her türlü katilin, meczubun, gericinin içinde toplandığı, kılıçla kafalar uçuran muhalefet cephesinin Cenevre II'yi sabote etmekte hayati bir çıkarı vardır. Muhalefetin elinde kimyasal silah olmadığı, bu tür silahları kullanacak olanakları olmadığı söyleniyor. Ama muhalefetin Suriye ordusunun saflarında adamlarının olmadığını kim söyleyebilir? ABD istihbaratının kendisi, Suriye hükümetinin kimyasal silah kullanımından şaşkınlığa düştüğünü, paniğe kapıldığını kanıtlayan telefon konuşmaları dinlediğini açıkladı. (...)

ABD "bende istihbarat var" dediğinde, kimse inanmasın. ABD devleti bir yalan makinesidir. CIA'nın 1953'te İran'da seçimle başa gelmiş olan ve ülkenin ulusal çıkarlarını emperyalizme karşı savunmaya girişen Musaddık hükümetini büyük bir komplo ile devirdiği, 60 yıl sonra daha on beş gün önce itiraf edildi. 1980'li yıllarda İran İslam Cumhuriyeti'ni devirmek istediği için İran-İrak savaşında Saddam Hüseyin'in güçlerini destekleyen

ABD'nin, (...) kimyasal silahların kullanıldığı operasyonlara taktik istihbarat sağladığı açıklanan bir hafta bile olmadı. İranlıların kimyasal silahla katledilmesine yardım eden ABD devleti kim oluyor da Suriye halkını insani gerekçelerle korumaya soyunuyor?

"Şer Eksen" politikası İsrail'i savunma politikasıdır!

Hayır, Suriye'ye açılacak bir savaş doğrudan doğruya Ortadoğu dengelerini emperyalizmin ve Siyonist İsrail'in lehine çevirme yolunda bir yeni adım olacaktır. Herkes aklını başına toplasın! 2001-2003 arasında Bush'un ve neo-conların geliştirdiği program uygulanıyor hâlâ. Bush'un "şer eksen" ne kadar çabuk unutuldu? O "şer eksen"nde Irak'tan sonra ikinci sırada kim vardı? Suriye! (...)

Emperyalizmin Birinci Körfez Savaşı'ndan (1991) beri bu bölgede uyguladığı politikaların alçaklığı o kadar açıkça ortadadır ki, İngiliz parlamentosu, çoğunluk açıkça hükümet partilerinin militlevkilliklerinden oluştuğu halde, ülkenin savaşa girmesine ilişkin tezkereyi reddetmiştir! ABD emperyalizminin bu savaşlarda daima en yakın müttefiki olagelmış olan İngiltere savaşa girmeyecektir. Başka müttefikler de isteksizdir. (...) ABD emperyalizminin kendi içinde de tereddütler yüksek düzeydedir. (...) Obama, son aşamada işi (şu anda tatilde olan) Kongre'ye havale ederek savaşı ertelemiş, sorumluluğu kendi üzerinden atmış olmaktadır. Emperyalizm, Devrimci İşçi Partisi'nin uzun zamandır söylemekte olduğu gibi, şaşkın, bölünmüş ve güçsüzdür!

İngiltere, Suriye'de savaşı reddeden oylama ile birlikte kendi 1 Mart'ını yaşamıştır! Hatırlanacağı gibi, 1 Mart 2003'te, AKP mecliste üçte ikilik bir çoğunluğa sahip olduğu halde hükümetin Irak savaşına katılma yönündeki tezkeresi meclisçe reddedilmişti. AKP'liler o tür onurlu tavırları geride bırakalı, emperyalizmin sözünden çıkmayan bir çizgi izlemeye yönelmeli, militlevkilleri Tayyip Erdoğan'ın askerleri gibi davranmaya başlayalı çok oluyor!

Erdoğan İsrail'le el ele!

Bush ve neo-con'lar olarak bilinen ekibi, Siyonizmin baş müttefikleriydi. Ortadoğu'yu hallaç pamuğu gibi atmak istemelerinin nedeni İsrail'in geleceğini sağlama alma kaygısıydı. Saddam çok güçlendiği için temizlendi. Şimdi hedef İran. Bu yüzdendir ki Suriye'de mezhep savaşı kışkırtılıyor. Suudi Arabistan ve Katar'ın gericici kralları, emirleri ile el ele Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu Sünni-Alevi ve Sünni-Şii mezhep savaşını kışkırtıyorlarsa, bu, İran'ın bölgedeki en güçlü müttefiki Suriye rejimini ortadan kaldırmak içindir.

Ahmet Davutoğlu, savaş tamtamlarıyla

la sarhoş olmuştur! (...) Çünkü çökmekte olan dış politikasına bir can simidi olacaktır bu savaş. "Sıfır sorun" politikası çoktan beri "sıfır komşu" politikasına dönüşmüştür. Aklı evvel AKP'liler (...) pandoranın kutusundan "değerli yalnızlık" kavramını çıkardılar. Türkiye halkları, Suriye iç savaşının kızışmasında Türkiye'nin saldırgan, mezhepçi dış politikasının büyük payı olduğunu unutmamıştır. Reyhanlı katliamı mih gibi aklımızdadır.

Türkiye, her şeyi Esad'ın hızla düşeceği hesabına dayamış ve her geçen hafta ve ayla birlikte Türkiye'nin prestiji yerle bir olmuştur. El Kaideci katillerle işbirliği yaptıktan sonra geri adım atmaya kalkışınca, Türkiye'yi Nusret Cephesi'nin hedefi haline getirmiş, Reyhanlı'da en az 58 canımızın hayatını yitirmesine yol açmıştır. Tayyip Erdoğan, Haziran ve Temmuz aylarındaki halk isyanıyla uçurumun eşiğine gelmiştir. Bundan bir ay önce, "maceralara dikkat!" diyerek uyarılmıştı. Şimdi Suriye'ye bir can simidi gibi sarılıyor. Hem emperyalistlerle, hem bu sayede liberallerle ve cemaatle ilişkilerini onarmaya çalışıyor. Hem de "Suriye fatihi" olarak yeniden halk kitlelerinin gözüne girmeyi umut ediyor. Onun iktidar hırsının gençlerimizin hayatı pahasına gerçekleşmesine izin vermeyelim!

Saldırının bir diğer hedefi de Rojava'dır

Suriye'deki Kürt önderliği, Suriye'de iç savaş patlak verdiğinden bu yana, zaman zaman yalpalasa da, 3. yol çizgisinde ilerliyor. 3. yol, Ortadoğu'daki kanlı mezhep boğazlaşmasının dışında başka bir perspektifi sunuyor.

Hiç kimse, emperyalistlerin, Esad karargâhlarına füze yağdırdıktan sonra Kürt halkının kazanımlarına dokunmayacağı düşünmesin. (...) Şimdi de Erdoğan hükümeti emperyalistlerin Suriye'ye açmayı planladığı savaşın kargaşası içinde Rojava'da Kürt özerkliğini ortadan kaldırmak için elinden geleni yapacaktır. O halde emperyalist müdahalenin tüm

biçimlerine karşı durmak aynı zamanda Rojava'ya sahip çıkmak anlamına gelir.

Emperyalizme karşı Suriye'yi destekleyelim!

Devrimci İşçi Partisi (DİP), emperyalizmin Suriye'ye savaş açmasına bütünüyle karşıdır. 15 Mart 2011'de, Suriye'nin yoksulları ve mülksüzleri ayaklandığında DİP onları desteklemiştir. Gelecekte de devrim yeniden ayağa kalkabildiği takdirde partimiz devrim kampının yanında, Esad'ın Baas rejiminin karşısında yer alacaktır. Ama başta Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye olmak üzere, emperyalizmin desteğini de alan bölge güçleri, paralı askerleri gibi kullandıkları gericici askeri güçler aracılığıyla Suriye'deki mücadeleyi bir mezhep savaşına dönüştürerek Suriye devriminin akim kalmasına yol açmışlardır. Bugün hazırlanmakta olan savaşın ülkenin mülksüzlerinin sınıf çıkarları uğruna başlattığı ayaklanmayla hiçbir ilgisi yoktur. DİP bu savaşı engellemek için çaba gösterecek, savaş çıktığı takdirde Suriye ve halkının yanında, emperyalizm, Siyonizm ve dostlarının karşısında olacaktır. Türkiye'nin bu savaşta emperyalizm ve Siyonizmin yanında yer alması kesinlikle engellenmelidir.

- *Suriye'de emperyalist savaşa, savaş olursa Suriye'nin emperyalistlerce ezilmesine hayır!*
- *Ortadoğu halklarının mezhep savaşlarında katledilmesine hayır!*
- *Türkiye emperyalizmin ve Siyonist İsrail'in kirli işlerine koşulmamalıdır!*
- *Eşitlik, kardeşlik, Rojava'ya özgürlük!*
- *Yaşasın Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!*

Devrimci İşçi Partisi

Not: Bildirinin tam versiyonuna Gerçek gazetesinin internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

Halk isyanını emekçilerle buluşturma çabasına aydın desteği

Biri iktisat bilimini emekçilerin gözünden okuyan ve anlatan Ahmet Tonak, diğeri işçinin emekçinin basında sesi olmuş Atilla Özsever... İkisi de Gezi Parkı ile başlayan mücadeleye işçi sınıfının kendi talep ve örgütlenmeleriyle katılmasının önemini vurgulayan değerli isimler. Ahmet Tonak'ın Birgün'de çıkan yazısı yüzde 99 sloganının önemini açıklıyor, ilk defa sloganın dillendirildiği ABD'deki sınıfsal uçurumu tüm diğer kapitalist ülkeler için bir örnek olarak alıyor ve mücadeleyi kapitalizmin büyük krizine bağlıyor. Atilla Özsever ise yüzde 99 kampanyası ile çok yakın ilişki içinde olan beyaz yakalı çapulcuları anlatıyor. Beyaz yakalılar ya da ofis çalışanları kendilerine ne denirse densin, işçi sınıfının bir parçası olan büyük bir kesim. Nitekim üzerinde konuştukları şeyler de mekanları değişse de sınıf kardeşleriyle aynı. İki yazı da AKP hükümetinin sahte çoğunluğunun yüzündeki maskeyi düşürüyor, yüzde 99'u birleştirecek sınıf kardeşliğinin önemini altını çiziyor.

Biz yüzde 99'uz, haklıyız...*

Ahmet Tonak

4 Ağustos Pazar günü İstanbul'da yapılan **biz yüzde 99'uz** toplantısına katıldım. Hatta kısa bir de konuşma yaptım. **Biz yüzde 99'uz**, New York, Wall Street'deki Zuccotti Park'ta başlayan ve kısa sürede 100'e yakın şehire yayılan **işgal et** hareketinin icat ettiği bir slogan. Orada da haklıydı, burada da haklı. Haklı olmanın ötesinde, tam da her zamankinden daha çok toparlanmaya ihtiyacımız olan bu tarihi eşige muazzam uygun.

Gezi Parkı ile başlayarak ülke sahinde yaygın bir isyana dönüşen hareket esas olarak çalışanların, emeği ile geçinenlerin, işsizlerin ve çocuklarının başkaldırısı idi. Hali vakti yerinde, işi güvencede, sadece hayat tarzına karışıldığı için gaz yiyen olduysa da, sayılarının az olduğu aşikâr. Kısacası, isyan bir orta sınıf isyanı değildi. Mücadele tarzı ile değildi, hedefleri ile değildi, sloganları ile değildi. Şimdi sloganlara bir de **biz yüzde 99'uz** eklendi.

Biz yüzde 99'uz sloganının saf sanayi proletaryasını temsil etme iddiasında bir slogan olmadığını söylemeye bile gerek yok. Dolayısıyla, ideolojik tertemizlik peşindekileri tatmin etmeyeceği kesin. Propoganda amaçlı ve tam da bu yüzden şüphesiz abartılı bir tercih. İfade edilmek istenen, toplumun ezici çoğunluğunun çalışmazsa hayatını sürdüremeyecek durumdaki emekçilerden müteşekkil olduğu. Kaldı ki, çalışanların hayatını sürdürüp sürdüremedikleri ise ayrıca tartışmalı.

Biz yüzde 99'uz sloganı tabii ki hemen geri kalanın, yani % 1'i oluşturan para babalarının, aynı zamanda düzenin egemenleri olduğunu da ima ediyor. Nobelli iktisatçı Simon Kuznets'in tahmininin hilafına, kapitalist uzun dönem büyümenin, önce gelir eşitsizliği sonra da nispeten eşitlik yaratacağı beklentisinin gerçekleşmediğini biliyoruz. Aşağıdaki şekil tam da bu konuda *Journal of Economic Perspectives*'de yeni yayınlanmış

bir çalışmadan (*Uluslararası ve Tarihi Perspektiften En üst % 1; tinyurl.com/lorwblx*).

En zengin % 1'in el koyduğu gelirin, 1970'ler krizinin hemen akabinde Reagan'ın ekonomi politikalarıyla başlayan uzun dönem artış eğiliminin, kısa dönem inişler yaşasa bile, 2007 krizinden sonra bile hemen toparlandığını açıkça görmekteyiz. Bahsettiğimiz çalışma ABD'deki durumun diğer kapitalist ülkelerde de aşağı yukarı aynen tekrarlandığını göstermesi bakımından çok zihin açıcı.

Türkiye'de, bırakın bu tür uzun dönem tutarlı gelir dağılımı verilerine sahip olmayı, yakın dönem için yapılan çalışmalarda bile devletin değişik kurumlarının yayımları birbirleriyle çelişiyor. Fakat, yine de kabaca bilgi edinebileceğimiz kimi kaynaklar mevcut. Bunlardan biri Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın 10 bin civarında haneyi kapsayan ve yüz yüze görüşmelerle gerçekleştirdiği *Türkiye'de Aile Yapısı Araştırması* (*tinyurl.com/mco846s*). Gelir dağılımına ilişkin oldukça çarpıcı verileri içeren bu çalışmada, 2011 yılında Türkiye'deki ailelerden sadece % 1,2'sinin aylık gelirinin 5.600 TL'nin üzerinde olduğunu öğreniyoruz!

Sınıfları şüphesiz gelir seviyelerine göre tasnif etmiyoruz. Üretim araçlarının mülkiyetine sahip olup olmadıklarına, emek güçlerini satıp satmadıklarına bakarak sınıflandırıyoruz. Tekrarlamakta yarar var; **biz yüzde 99'uz** sloganı, kendini işçi olarak görenle, henüz görmeyen her bir çalışanın kaderinin aynı olduğunu söylüyor.

Biz yüzde 99'uz, çalışanların, üretim olsun, dağılım olsun, ekonominin hangi alanında olursa olsun, birlikte davrandıklarında dünyayı durdurup, "inen insan, yeniden kuruyoruz hayatı" diyebilmeleri için, ezici çoğunluk olduklarının farkına varması için.

*Bu yazı 17 Ağustos 2013 tarihli *Birgün* gazetesinde yayınlanmıştır

Beyaz yakalı çapulcu fazla mesaiye karşı!*

Atilla Özsever

Gezi eylemleri sonrasında çeşitli semt parklarında forumlar yapılmaya başlandı. Bu forumlarda güncel sorunlar tartışıldığı gibi, birçok konuda da atölyeler oluşturuldu. Beşiktaş bölgesindeki Abbasağa Parkı ile Kadıköy bölgesindeki Yoğurtçu Parkı'nda Beyaz Yakalılar/Ofis Çalışanları Atölyesi adı altında bir çalışma grubu meydana getirildi.

Kendilerini "beyaz yakalı çapulcular" diye de niteleyen katılımcılar, özellikle çalışma yaşamında karşılaştıkları sorunları tartışıp çözüm önerileri üzerinde duruyorlar. 13 Ağustos 2013 Salı akşamı Yoğurtçu Parkı'nda bir araya gelen Beyaz Yakalılar Atölyesi, fazla mesai (çalışma) konusunu tartıştı. 40 dolayında kişinin katıldığı toplantıda, önce fazla mesai ile ilgili soru ve sorunlara ilişkin hukuki bir bilgilendirme yapıldı. Daha sonra katılımcılar, kendi deneyimlerini paylaştılar. İşte bu deneyimlerden çeşitli örnekler:

Yazılım sektöründe çalışıyorum. Proje bazlı bir çalışma oluyor. 1.5 yıllık bir projeyi 6 ayda bitirmemiz isteniyor. Dolayısıyla gece 02.00'lere kadar çalışmamız oldu. 12 gün sürekli geceleri çalıştık, sonunda bir gece birden bire bayıldım. Nefessiz kaldım, astım nöbeti zannettim. Meğerse çok çalışmadan kaynaklı yorgunluk ve stres nedeniyle panik atağa uğramışım, işten ayrıldım.

Reklam ajansında çalışıyorum. İşe geç gittim, işveren "mesaiye kalacaksın" dedi. Kalmadım fakat daha sonraki zamanlarda kalmak zorundaydım. Çünkü işten çıkarılmama riski var.

Mesaiye kalmak istemedim ve işyerinden çıktuktan sonra 5 kez telefonla aranıp taciz edildim.

İşyerinden ayrılacak bile gece saat 24.00'te de e-maillerimize bakmamız isteniyor. İş dışında da işle ilgili sorumlu tutuluyoruz, bu durum fazla mesaiye girmez mi?

İşe alınırken yapılan görüşmelerde "Hafta sonu çalışır mısın?" şeklinde sorular oluyor. Tabii işe girebilmek için baştan kabul etmek zorunda kalıyoruz.

Bir mimar olarak şantiyede çalışıyorum. 6 gün, günde 9 saat çalışıyoruz. Ayrıca ayda bir pazar günleri de mesaiye kalıyoruz. Haftalık normal çalışma süresini aşıyoruz ancak bir yaptırım gücümüz yok. Ne zaman ki Gezi direnişi başladı, "Çok gaz yedik ama bu akşam da Gezi'ye gidiyoruz" deyince yöneticiler pek ses çıkarmadı. Yani toplumsal hareketler işyerlerindeki yöneticileri de etkiledi.

Ücret düşüklüğü nedeniyle fazla mesai yapmak isteyen arkadaşlarımız da oluyor.

İşsizlikle fazla mesai sorununu birlikte düşünmeliyiz. Aslında fazla mesai olmasa işsizlik sorunu da önemli ölçüde azalabilir.

Yazılım sektöründe gece 23.00'lere kadar çalışıyoruz. Toplu olarak mesaiye kalmayalım dersek daha etkili olur.

1880'lerin çalışma koşullarını yaşıyoruz. 1 Mayıs mücadelesi, o tarihlerde 8 saatlik işgünü için yapılmıştı. Atomize olmuş durumdayız, mevcut sendikalar da bizim taleplerimizi karşılayacak konumda değil.

Fazla mesaiye kalmayalım, kalsak bile işi yavaşlatalım. Bilişim sektöründe bu olanaklara sahibiz.

Toplantı sonunda fazla mesai konusuna önümüzdeki salı akşamı da devam edilmesine karar verildi. Haydi çapulcular! Bir sonraki aşama örgütlenme olsun

*Bu yazı 16 Ağustos 2013 tarihli *Yurt* gazetesinde yayınlanmıştır.

Biz yüzde 99'uz kampanyası İstanbul buluşması

Halk isyanını işçi sınıfı ile birleştirmek için! 22 Eylül - 14:00

bizyuzde99uz.blogspot.com

Biz yüzde 99'uz

bizyuzde99uz@gmail.com

Karaburun'da sol geleceği konuştu

Bu sene sekizincisi düzenlenmiş olan Karaburun Bilim Kongresi'nin açılış oturumunda düzenlenen bir panelde, sosyalist hareketin ve Kürt hareketinin sözcüleri önümüzdeki dönemde nasıl bir hareket hattı benimsenmesi gerektiğini tartıştılar. Panelde Devrimci İşçi Partisi (DİP) adına konuşan Sungur Savran'ın yanı sıra, Halkevleri genel başkanı Oya Ersoy, EMEP genel başkanı Selma Gürkan, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi (SYKP) adına Kenan Kalyon, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) adına BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü, ÖDP eş genel başkanı Alper Taş, BDP adına İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, SDP genel başkanı Rıdvan Turan ve ESP genel başkanı Figen Yüksekdağ yer aldı.

Yüzlerce izleyicinin Mordoğan Belediyesi'nin konferans salonunu hınca hınç doldurduğu bir ortamda panel, hiç ara verilmeden beş buçuk saat sürdü. Panelistler bir ilk tur konuşuktan sonra soru ve görüşler ortaya konuldu. Çok sayıda soru zaman sınırı nedeniyle alınamadı. Saatler geçtikçe salondaki izleyici kitlesi seyrekleşmeye başlamakla birlikte, panelin son dönemin siyasi bakımdan solun en önemli tartışma ortamlarından biri olduğu söylenebilir.

Panelistler, "Gezi direnişi" üzerinde ayrıntılı olarak durmakla birlikte, yakın gelecekte ne yapılması gerektiği konusuna döndüklerinde esas olarak seçimler üzerinde odaklandılar. Vurgu seçimlerde birlik yönünde idi. HDK bileşenleri (özellikle Sebahat Tuncel, Ertuğrul Kürkçü, Kenan Kalyon ve daha sonra salondan söz alan bağımsız İstanbul

milletvekili Levent Tüzel) temsil edilen partilerin HDK ile güçlerini birleştirmelerinin önemine ısrarla değindiler. ÖDP genel başkanı Alper Taş ise "solun ortak adayları" biçiminde, içini doldurmadığı bir formül ile yetindi.

Panelistler arasında sadece DİP sözcüsü her iki turda da halk isyanının henüz olanaklarını tüketmemiş olduğunu, dolayısıyla seçim konuşmanın erken olduğunu açık biçimde vurguladı. Asıl konuşulması gereken, isyan (farklı biçimler altında da olsa) yeniden yükseldiğinde, onu ilerletecek, bir devrime dönüştürecek, başarıya ulaşmasını sağlayacak politikalar. DİP sözcüsü, Haziran'da, hareket gücünün doruğunda iken, ama henüz taleplerinin tekini bile elde edememişken Gezi Parkı'nın boşaltılması yönünde çalışanları eleştirdi, ama kimseden ne destek ne de cevap geldi. DİP sözcüsünün bu açık vurgularına benzer tek yaklaşım, soyut düzeyde kalmakla birlikte, Figen Yüksekdağ'dan geldi. ESP sözcüsü, vereceğimiz kararın gelişmenin "evrimci mi, devrimci mi" olacağı konusunda olduğunu belirtti.

Panelde isyanın sınıf karakteri üzerine birbirine taban tabana zıt görüşler ifade edildi. DİP sözcüsü, birçok proleter isyana kişisel düzeyde katılmış olsa da, işçi sınıfının kendine özgü taleplerle ve kendine özgü yöntemlerle isyanın bir parçası haline gelmediğini vurguladı. İsyanın bir sonraki evresinde ana görevin tam da bunu sağlamak olduğunu belirtti. Buna karşılık öteki panelistlerin çoğu ve salondan söz alanların bir bölümü, isyanın işçi sınıfı karakteri taşıdığına ve anti-kapitalist bir niteliği

olduğunda ısrarcı oldular. Savran, işçilerin sınıf mücadelesi karakterini taşımayan bir hareketin böyle sunulmasının görünürde solcu zannedilebileceğini, oysa böylece gerçek sınıf mücadelesini örgütlemeye zorunluluğundan kaçmanın zemininin hazırlandığını belirtti.

DİP sözcüsü, 15 Haziran'a doğru Taksim Dayanışması'nın ve birçok sosyalist grubun Taksim'den çekilmek yönünde aldıkları kararın yanlış olduğunu, süren ve yeniden alevlenebilecek isyanın gelecekte bu tür hatalarla yok edilebileceğini söyledi. Konuşmacı, şimdilik AKP'ye oy veren kitleleri AKP'ye teslim etmemek gerektiğini, dolayısıyla AKP'nin hizmetkârı olduğu %1'in karşısına %99'la çıkmak gerektiğini vurguladı. Halk isyanının kol emekçileriyle buluşmasını sağlamak için ilk adımda gençliğin üniversitelerde sıkışmasının önlenmesi gerektiğini, üniversite gençliğinin ve isyanın bütün unsurlarının önünde işçi sınıfını halk isyanına kazanmak gibi devasa bir görev olduğunu dile getirdi.

DİP sözcüsü, panele katılan partilere bir de somut enternasyonalist öneri yaptı. Akdeniz havzasında AKP-İhvan-Ennahda arasında kurulmuş olan ittifak ile karşısındaki güçler arasında bir "uluslararası iç savaş" yaşanmakta olduğunu belirtti ve Erdoğan'ın bu iç savaşta lider olmak için çırpındığını hatırlattı. Halk isyanının kazanmasını sağlamanın bir yolunun da AKP'nin karşısına dikilecek bir karşı kutbun örgütlenmesi olduğunu, bu emek kutbunun, bu devrimci ittifakin en büyük müttefikinin de güney Avrupa proletaryası olduğunu söyledi.

Sungur Savran

Tek yol sandık!

8. Karaburun Bilim Kongresi'nin açılış oturumunda çeşitli partilerin başkanları ve sözcülerinin katılımıyla, yüzlerce izleyicinin hınca hınç doldurduğu bir salonda yapılan panel büyük bir hizmet oldu. Kürt hareketinin ve onun etrafında oluşmuş olan Halkların Demokratik Kongresi'nin en önemli unsurları (BDP, EMEP, SDP, ESP, SYKP) ile kökeni geçmişin Devrimci Yol geleneğine dayanan iki hareket (ÖDP ve Halkevleri) arasındaki diyalog kendi başına ilginçti. Bizim partimiz Devrimci İşçi Partisi'nin halk isyanı sonrası Türkiye'sine bakışının öteki bütün güçlerden ne kadar farklı olduğunu görmek daha da ilginçti. Bizce panelde hayati önemde meseleler tartışıldı, çok önemli farklılıklar ortaya çıktı, çok ilginç tartışmalar oldu. Ama bize en çarpıcı gelen şeydi: Bizim halk isyanından çıkarttığımız ders ile öteki sosyalist partilerin ve Kürt hareketinin çıkarttığı ders bambaşka.

Öyle anlaşılıyor ki, halk isyanından, özel olarak da Gezi deneyiminden sosyalistlerin çoğunluğunun çıkarttığı ders, kitlenin, özellikle de gençliğin her tür örgütsel hiyerarşiyi reddetme gerekçesiyle yatay ilişkileri mutlaklaştıran, disiplinli bir örgütlülüğü, hatta her türlü örgütlülüğü küçümseyen tavrının sosyalistlerde bir kendini sorgulama dalgası başlatması gerekliliği. Panelde demokratik merkezîyetçiliğin terk edilmesi gerektiğini söyleyen de oldu, Leninist "öncü" fikrini "reel sosyalizm"e bağlayarak itibarsızlaştıran da. Bizim görebildiğimiz, Türkiye soluna musallat olmuş olan post-Leninizm eğiliminin ("parti olmayan parti" vb.) Gezi deneyimiyle daha üst bir düzeye yükselmiş olduğudur.

Buna karşılık, panele katılan bütün partiler, halk isyanından seçimlerde AKP'ye karşı bir atılım yapma olanaklarını türetmeye çalıştılar. Kısmi bir istisna olarak ESP başkanı önümüzdeki kararın "evrimcilik mi, devrimcilik mi?" sorusuna cevap vermek olduğunu söyledi, CHP'ye de özellikle karşı çıktı. Ama sonunda işi HDK'ya bağladı, seçim meselesine de hiçbir itiraz getirmede. ÖDP başkanı "devrimci mücadeleyi sandığa hapsedemeyelim ama..." diyerek seçim politikasını tartışmaya başladı. Önerdiği "solun ortak adayları" formülünün kimleri kapsadığı meçhul. Halkevleri başkanı ise bu hareketin ortak aday çıkaramayacağını vurguladı. Ama bundan çıkarttığı sonuç, muhtemelen CHP adaylarının AKP'den kurtulmanın en gerçekçi yolu olduğudur. Geri kalan konuşmacılar, sadece seçim konuştular. Aldıkları mesaj "birlik" idi. İsyanın devamına bir rüşveti kelam bile etmediler.

Ne tuhaf! Bizim çıkarttığımız dersler bambaşka. Bir kere, açık söyleyelim, Gezi deneyiminden demokratik merkezîyetçiliği veya "öncü parti" fikrini terk etmeyi öğrenmemekte direniyoruz. "Kitle ne derse iyi der" anlayışı, büyük halk hareketleri konusunda bütünüyle yanlış bir bakış açısına sahip olmak demektir. Kitle eyleme ilk girdiğinde henüz yolun başındadır. Bilinci ancak kısmi olarak hareketin ihtiyaçlarını kavramıştır. Hepsi eşit derecede kötü değil ama sosyalist yoldaşlarımıza soralım: Kitle Türkiye tarihinde siyasi eylemlerde hiç görmediğimiz kadar çok küfür ediyordu. Buradan bizim de küfür etmemiz gerektiğini mi çıkaracağız? Kitle Türkiye tarihinde siyasi eylemlerde hiç görmediğimiz kadar çok içki içiyordu. Buradan bizim de aynı şeyi yapmamızın doğru olduğunu mu çıkaracağız? Böyle durumlarda soruyu sormak cevabını vermektir. Demek ki kitlenin her yaptığı ve söylediği ileriliği değil, bazen de olgunlaşmamışlığı temsil ediyor. Zaten halk isyanının gerçek bir zafere ulaşamamasında bu örgütsüzlüğünün rolünü hatırlarsak, isyanın güçlü değil zayıf yanından söz etmekte olduğumuzu da anlarız!

Halk isyanının öğretmesi gereken esas ders, içinden geçmekte olduğumuz dönemde parlamenter politikaya çok güçlü bir seçeneğin, isyanın ve devrimin ortaya çıkmış olduğudur. Sosyalist harekete bu büyük halk hareketinin mesajı şudur: Kitleler yüzünü parlamento dışı bir çözüme çevirmiştir, durgun dönemin politikalarını bırakın! Ya da: devrimler çağı bitmemiştir, yeniden açılıyor. Ama Karaburun panelinde sosyalistlerin hemen hemen hepsi, halk isyanının gücünü sandıkta oya tahvil etmeye yatkın olduğunu göstermiştir. Tek kelimeyle üzücü!

Kimse seçime girmeyelim demiyor. Bizim dediğimiz açıktır: **İsyanın olanaklarının tükenmemiş olduğu bir evrede** seçime ilişkin değil, isyanın yeniden yükselmesine, daha geniş halk kitlelerini kucaklamasına, amaçlarına ulaşmasına, devrime dönüşmesine ilişkin siyasi sorunlar tartışılmalıdır. İsyanın içinde, mücadele henüz gücünden hiçbir şey yitirmemişken, taleplerin bir teki bile kazanılmamışken Gezi'yi terk etmeyi savunmak gibi vahim politikalar izlendi. Panelde bunu gündeme getirdik, yeni dönemde düzeltelim diye. Tek bir konuşmacıdan destek alamadık! Olumlu ya da olumsuz tartışılmadı. Varsa yoksa seçim!

On yıllarca "tek yol devrim!" diye haykırılmış bir solun mirasçılarınız. Bugün halk somut olarak isyanı, ayaklanmayı, devrimi gündeme getirmişken, bu sefer de "tek yol sandık" diye mi haykıracağız?

Karaburun Bilim Kongresi'nde teoriden pratiğe...

ODTÜ'deki polis saldırılarını protesto etmek için Bilim Kongresi katılımcıları sokaklarda!

Euro

Nail Satlıgan

1999 Ocağında 11 üye ülkenin katılmasıyla başlaması kararlaştırılan Avrupa Para Birliği (APB) ve yeni ortak para birimi euro, Avrupa'nın egemen çevreleri arasında yoğun tartışmalara konu olmaya devam ediyor. Ne var ki euro'ya neredeyse gizemli güçler atfeden retoriğe karşın, bu tartışmalara damgasını vuranın güvenden çok Avrupa'nın kapitalist egemenleri arasındaki bölünmeler, kuşklar ve korkular olduğu gözleniyor. Bu tuhaf durum ise, elbette, bu çevrelerin karşılaştığı iktisadi sıkıntıların giderek büyümesinden kaynaklanıyor.

Nisan ayında, 11 AB ülkesinin Avrupa Para Birliği'ne katılma hakkını kazandığının açıklanışı, bu ülkelerden Almanya ile Hollanda dâhil, 6 tanesinin, kamu borcunun gayrisafi yurtiçi hasılanın en çok yüzde 60'ına indirilmesi hedefini tutturamadığını gösteren rakamların yayınlanmasıyla epeyce gölgelenmişti. İtalya ve Belçika örneğinde sayılara uygulanan her türlü makyaja karşın borç düzeyi – içinde bulunduğumuz yılda GSYİH'nin yüzde 118'i – Maastricht Antlaşması'nda öngörülen hedefin neredeyse iki katına ulaşırken, başvuru sürecinin dışında bırakılan tek AB ülkesi olan Yunanistan'ın kotardığı % 107'lik oranı bile açık bir farkla geride bırakıyordu.

Görünen o ki bu sorunlar gözardı edilmeyecek. Örneğin İtalya'nın yeni para birimine katılması, özellikle Hollanda'da ve Almanya'da giderek artan bir muhalefetle karşılaşıyor. Hollanda'da hükümet, yeni ve katı bir kemer sıkma bütçesi uygulanmayacak olursa, karşı oy kullanacağı tehdidinde bulunurken muhafazakâr Alman patronları, yeni para biriminin Alman markından daha zayıf olacağından kaygı duyuyorlar.

Yeni kurulan Avrupa Merkez Bankası'nın başına getirilişi Almanya ile Fransa arasında büyük bir çekişmeye yol açan Hollandalı bankacı Wim Duisenberg ayağının tozuyla, APB'ye giren ülkelerin, kamu kesimi borcunu azaltmak için yeni adımlar atmak zorunda olduğu uyarısında bulundu. Bu politikaların ise sosyal harcamalarda yeni kesintileri gündeme getireceği açık.

Tek para birimi dayatmanın yaratabileceği karışıklıklar, AB üyesi devletler arasında yoksulluk düzeyleri bakımından muazzam farklılıklar bulunduğunu gösteren yeni bir araştırma ile bir kez daha gözler önüne seriliyor. Buna göre Yunanistan, İspanya ve İtalya'nın kimi bölgelerinin gelir düzeyleri en zengin bölgelerin gelirinin yüzde 20'sinin altında. ("Time to Sink the Euro", *Socialist Outlook*, NU. 14 ve 15 (Nisan-Mayıs 1998))

Yeni bir kemer sıkma paketi bu uçurumları daha da büyütecek. Bu haliyle euro, enternasyonalizm yolunda bir adım olmak şöyle dursun, ulusal rekabet ve çatışmaları daha da yoğunlaştıracak - hem de, Avrupa ekonomisi üzerindeki demokratik denetleme mekanizmalarının ortadan kalkmış olacağı koşullarda.

Birleşik Krallık, Danimarka ve İsveç hükümetleri, APB'ye ilk aşamada katılmayacaklarını açıkladı. Ticaretlerinin önemli bir bölümünde kullandıkları para birimlerinden ötürü, bu ülkeleri AB içerisinde bir dolar-pound bloku diye nitelendirenler var. Ancak APB'nin 1 Ocak 1999'da yürürlüğe girmesinin kesinleşmesiyle birlikte İngiltere'deki yeni İşçi Partisi hükümeti üzerinde "Avrupa trenini kaçırmama" yolundaki baskılar artmaya başladı. Euro cinsinden elektronik ödemeler 1999 Ocağında başlayacak; kağıt ve madeni paralar ise daha geç bir tarihte, 2002'de dolaşıma sokulacak.

Avrupa'da daha küçük çaplı parasal birlikler eskiden de kurulmuştu. Ama APB, şimdiye kadar tasarlanmış olanların en büyüğü. Bu konuda tarihten çıkarabilecek derslerden biri, siyasal birliğin eşlik etmediği parasal birliklerin çökme eğilimi gösterdiği.

Sistemin düzgün işlemesi için, faiz hadlerinin, vergilerin ve maliye politikalarının uyumlaştırılması, böylece eşit olmayan iktisadi şoklardan korunmak için bölgeler arası para aktarımlarının mümkün kılınması, ayrıca farklı bölgeler arasında emeğin serbestçe dolaşması için, ortak bir göç politikası izlenmesi gerekiyor. Dahası ortak dış ve askeri politikalar da bir para birliğinin uzun bir süre istikrarlı kalmasının da ön koşulu.

Oysa bu koşullar henüz hazır değil. Faiz hadleri, vergiler ve maliye politikası, Avrupa çapında farklılaşıyor. Euro'ya katılan herkes için ortak faiz hadlerinin saptanması, her türlü iktisadi şoku keskinleştirme eğilimi gösterip her ülkede durgunlukların olasılığını ve şiddetini arttıracak. AB'nin yıllık bütçesi 100 milyar dolar dolayında ve üye devletlerin GSYİH'nin küçük bir oranını oluşturan bu miktara daha çok katkıda bulunmaya hiçbir hükümet istekli değil. Bu bütçenin de yarısından fazlası, "Ortak Tarım Politikası"na - Avrupa'daki hükümetlerin çoğunun siyasal istikrarı açısından vazgeçilmez olan tarım sübvansiyonlarına - gidiyor. Bu ödeneklerin nasıl dağıtılacağı, her zaman bir gerginlik konusu oluyor.

İş gücünün, büyüme bir ülkede yavaşlayıp bir başkasında toparlandığı zaman,

28 Nisan 2013'te yitirdiğimiz Nail Satlıgan yoldaşımızın 1990'lı yıllarda yazılıp yayınlandığı halde bugün hâlâ geçerliliğini koruyan, bazen güncel olayların kavranması için mükemmel bir anahtar sağlayan köşe yazılarını yayınlamayı bu sayıda da sürdürüyoruz. Bu kez euro (ya da avro) üzerine, henüz AB ülkelerinden bir bölümü bu ortak para birimine geçmeye hazırlanırken yazdığı bir yazıyı yayınlıyoruz. Diyalektik Satlıgan'a geleceği görme olanağı veriyor. Okurun dikkatini aşağıda yer alan şu satırlara çekmek istiyoruz: "Sistemin düzgün işlemesi için (...) koşullar henüz hazır değil. Faiz hadleri, vergiler ve maliye politikası, Avrupa çapında farklılaşıyor. Euro'ya katılan herkes için ortak faiz hadlerinin saptanması, her türlü iktisadi şoku keskinleştirme eğilimi gösterip her ülkede durgunlukların olasılığını ve şiddetini arttıracak." Para politikası ile maliye politikası arasındaki çelişkiden hareketle Satlıgan, daha sistem işlemeye başlamadan önce, bugün Akdeniz

ülkelerinin (Yunanistan, Portekiz, İspanya ve İtalya) yaşadığı derin krizin dinamiklerini berrak biçimde öngörüyor. Bunun avro için yaratacağı tehdidi de vurguluyor. Onun kelimeleriyle söyleyelim, asıl şimdi "Marksist jargonu kullanmanın tam sırası"dır. Avro bir "şey" değil, bir ilişkidir. Avronun krizi de kapitalist üretim ilişkilerinin tarihi krizinin bir ifadesidir.

ulusal sınırları aşarak hareketlenmesi, Avrupa Birliği içerisinde şeklen serbest olsa da hâlâ çok düşük boyutlarda kalıyor. AB içerisinde mal akımları da şeklen serbest; ama fiiliyatta üye devletler, sağlık, güvenlik ve çevre gibi alanlarda ulusal standartlar uygulayarak, başka üye devletlerden gelen malların sınırlarından içeriye girmesine hâlâ engel çıkarabiliyor.

İstikrarlı bir para birliğinin önündeki daha da büyük bir engel, Paris ile Bonn'un çıkarlarının çok kez örtüşmesi. Bu çelişkiler parasal düzlemlerle de sınırlı kalmıyor. Yugoslavya, Arnavutluk ve NATO ile Avrupa Birliği'nin Doğu ve Merkezi Avrupa'ya doğru genişlemesi gibi sorunların gösterdiği üzere Avrupa'daki hükümetler arasında dış ve askeri politika alanında da büyük gerginlikler var.

Almanya'nın yeniden birleşmesi de Avrupa Birliği açısından önemli sonuçlar yaratmaya devam ediyor. Sorun, AB bütçesinin Almanya'nın yeniden birleşmesinin maliyetlerinin karşılanmasına mı, Güney Avrupa'nın görece zayıf kapitalist devletlerine, özellikle İtalya, Yunanistan, İspanya ve Portekiz'e mi gideceğinde düğümleniyor. Alman yönetici sınıfı açısından bu sorunun önemi, 1990lar'ın başlarından bu yana yılda yaklaşık 100 milyar doları, Doğu Avrupa'yı kârlı bir kapitalist bölgeye dönüştürme işine yatırmış olmalarından ileri geliyor. Şimdiye dek başarılı olamadılar; görünür gelecekte başarılı olacağı da ben-

zemiyorlar. Bonn, dünyanın her tarafındaki sermayecilerden sermaye çekmek zorunda. Bu ise, onların Alman tahvilleri satın almayı kârlı bir iş olarak görmelerini gerektiriyor. Bonn'un, güçlü bir marka olan bağımlılığının nedeni, burada yatıyor.

APB, başarı olasılığı düşük olan bir proje. Ama siyasal düzeyde o kadar çok yol aldı ki, kendi dinamiği ve dünya kapitalist bunalımlarının dinamiğinden kaynaklanan bir çöküş olmadıkça, durdurulamayacak gibi görünüyor. Euro'nun hâlâ görece güçlü olan marktan daha zayıf olacağı, Alman parasını aşağı doğru sürükleyeceği şimdiden belli oluyor. Bu haliyle, sermayelerini "konduracakları" güvenli limanlar peşinde koşan dünya sermayeleri için çekici olmayacağı, bunların mali belirsizlik hallerinde ABD doları ya da İsviçre frangına daha çok itibar edecekleri söylenebilir.

Marksist jargonu kullanmanın tam sırası: Euro bir "şey" değildir. Avrupa yönetici sınıflarının askeri, siyasal ve iktisadi cephe-lerde gerek işçi sınıfı gerek dünyanın başka yerlerindeki - özellikle Amerika Birleşik Devletleri'ndeki - kapitalist rakipleri karşısındaki görece zayıf konumunu yansıtan bir dizi toplumsal ilişkidir. Dünya ticaretinin başlıca rezerv dövizleri olarak ABD dolarının yerini almayacak, bununla birlikte doların Avrupa'da ticaret ve mali işlemlerde kullanımını muhtemelen bir süre azaltacaktır.

7 Haziran 1998

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı çok yakında kitapçılarda!

**Devrimci
Marksizm**

Sayı 19 - Yaz / Sonbahar 2013

İÇİNDEKİLER:

- Sungur Savran - İsyandan devrime giden yol • Levent Dölek - İhanete uğrayan isyan • Kurtar Tanyılmaz - Halk isyanının ekonomi politikası • Evren Asena - Dünyayı değiştirmeye adanmış hayat • Sungur Savran - Marksizmin kuyumcusu • Panel - Sosyal bilimlerde büyük teoriler • Nail Satlıgan - Murat Belge'nin Marksizm eleştirisi • Nail Satlıgan - Siyonizmin tarihi • Nail Satlıgan - Mehmet Ali Aybar • Nail Satlıgan - Sol iktisat politikaları üzerine • Taner Yelkenci - Devlet mantığı

Arjantin'de devrimci Marksistlere 1 milyon oy!

Arjantin devrimci Marksizmi, son yıllarda seçim sandığında yaptığı atılımı yeni bir doruğa taşıdı. Frente de Izquierda y de los Trabajadores (FIT-Solun ve Emekçilerin Cephesi) adıyla üç Trotskist parti tarafından kurulmuş olan cephe, 11 Ağustos'ta yapılan ön seçimlerde 1 milyona yakın oyla yüzde 3,3 oranına erişti. 2011 seçimlerinde bu oy miktarı yaklaşık 500 bindi. Yani FIT iki yıl içinde oylarını yüzde 100 oranında arttırmış oldu!

FIT, üç partiden oluşuyor. Bunların başını Devrimci İşçi Partisi'nin Arjantin'deki kardeş partisi, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK-CRFI) seksiyonu Partido Obrero (PO-İşçi Partisi) çekiyor. Bu seçimlerde FIT ülkenin nüfusunun yüzde 90'ını kapsayan coğrafi bölgelerde seçime girdi. Bazı bölgelerde ise öteki iki parti mevcut olmadığı için PO seçime FIT'e bağlı olarak ama kendi adıyla girdi. Arjantin'de ön seçimler 2009 yılında kabul edilen bir yasaya göre zorunlu. 16 yaşından büyük bütün vatandaşlar istedikleri parti veya cephe içinde belirlenmiş adayla-

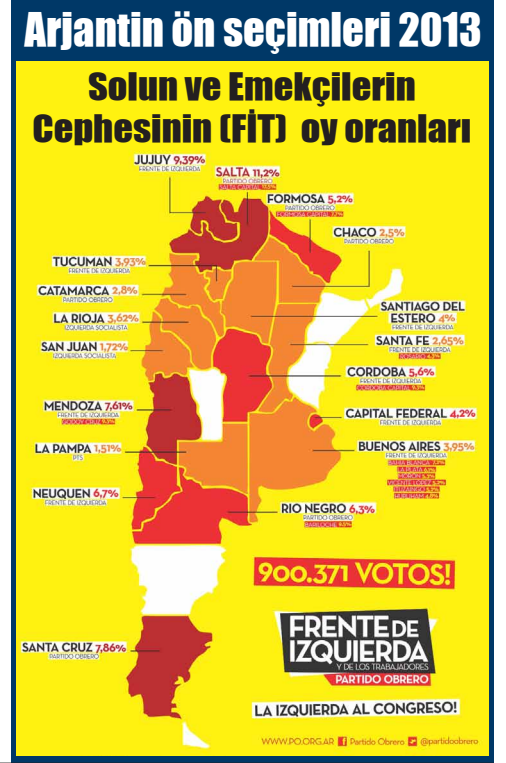
ra oy veriyor. Ön seçimlerde sadece genel seçimlerin adayları belirleniyor, milletvekili veya senatör seçilmiyor. Genel seçimler bu yılın 27 Ekim'inde yapılacak.

FIT'in başkent Buenos Aires şehrindeki adayı PO'nun lideri Jorge Altamira idi. Altamira, karşısında iktidar partisi ve öteki burjuva partilerinin yanı sıra çok güçlü bir merkez sol cephe olmasına rağmen oyların yüzde 4,18'ini almayı başardı. Buenos Aires eyaletinin baş adayı ise yine PO'dan işçi önderi, ünlü Piqueteros (işsizler) hareketinin liderlerinden Nestor Pitrola idi. Pitrola'nın listesi de yüzde 4'e yakın oy aldı.

Bazı eyaletlerde alınan oy oranları ise FIT'in ve PO'nun muazzam bir atılım yaptığını gösteriyor. Kuzeyde çok yoksul bir bölge olan, PO'nun seçime kendi adıyla girdiği Salta'da eyalet çapında oy oranı yüzde 11, eyalet başkentinde ise yüzde 18. PO Salta başkentinde, iktidar partisini de geçerek ikinci büyük parti haline gelmiş durumda! Salta'nın komşusu, aynı derecede yoksul Jujuy eyaletinde yüzde 9, petrol bölgesi Santa Cruz'ta ise yüzde 8 oranına ulaşıldı.

Taşrada birçok eyaletten önemli başarılar elde edildi. Formosa eyaletinde yüzde 5, Mendoza'da yüzde 7,5, Río Negro'da yüzde 6, Neuquen eyaletinin başkentinde yüzde 8 oy oranına ulaştı FIT.

Arjantin 2001-2002'de Türkiye'ninkine çok benzer çok derin bir ekonomik kriz yaşadı, ama o dönemin Türkiye'sinden farklı olarak bu krize ülkede bir devrimci yükseliş eşlik etti. Kitlelerin büyük gösterileri sonucunda bir ayda dört başkan devrildi. Ama 2003 seçimlerinde Peronist partiden Néstor Kirchner adlı bir burjuva milliyetçisi başkan seçildikten sonra ülke duruldu. 2007'den beri de Kirchner'in eşi Cristina Fernández Kirchner başkanlığı yürütüyor. Bayan Kirchner 2011'de Kirchner ailesinin üçüncü zafarını yüzde 54 oyla kazandı. Ama bu ön seçimde oyları yüzde 26'ya düştü. Öyle görünüyör ki burjuvazinin safları bölünüyor. Devrimci bir cephenin açık bir sınıf mücadelesi ajitasyonu ile büyümesi burjuvazinin güçlerinin zayıflamasına denk geldiğine göre, Arjantin sınıf mücadeleleri açısından bereketli bir döneme giriyor demektir!

Uluslararası dayanışma faşizmi yendi: Savas Matsas'a beraat!

2013 Eylül ayının ilk günlerinde Atina son derecede önemli bir davaya sahne oldu. Avrupa'da II. Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez bir komünist devrimci Nazizme karşı mücadelesinden dolayı sanık sandalyesine oturdu. Kardeş partimiz EEK'in genel sekreteri Savas Mihail-Matsas hakkında açılan davanın önemini bütün dünya solu ve işçi hareketinin ileri kesimleri kavradı. Muazzam bir uluslararası dayanışma ağı doğdu. Sonunda mahkeme Savas Matsas'ı ve sanık sandalyesine onunla birlikte (İndymedia'ya üniversite kampüsünden yayın yapma olanağını tanıdığı için) oturtulmuş olan eski Atina Teknik Üniversitesi Rektörü Konstantinos Mucuris'i beraat ettirmek zorunda kaldı. Bu büyük bir zaferdir. Kazanan da sadece Yunan devrimcileri ve işçi sınıfı değildir. Dayanışmasıyla Savas Matsas'a faşizm ve Yunan devleti karşısında büyük bir güç kazandıran uluslararası işçi sınıfı hareketi ve dünya soludur.

Savas Mihail-Matsas, 2009'da bir anti-faşist yürüyüşe çağrı olarak yayınlanan bir EEK bildirisinde, Altın Şafak'a Nazi dendiği için "iftira", "Halk unutmaz, faşistleri sallandırır" dendiği için de, "halkı kin ve adavete teşvik" ve "kamu düzenini bozmak" suçlarıyla yargılanıyordu. Aslında bildiri kendi imzasını taşıyordu, doğrudan doğruya EEK imzasıyla yayınlanmıştı. Bunun anlamı, bu davanın sadece bir "düşünce suçu" yaratmakla yetinmeyip bir partiyi genel sekreteri şahsında (Türkiye'de bile yasaların izin vermediği bir şekilde!) sıradan bir mahkemede yargılamasıydı. Üstelik Yunan "demokrasi"si faşizmle işbirliği yaparak göçmenlere ve solculara yönelttiği, şiddet içeren saldırılar dolayısıyla Altın Şafak'ı yargılayacağına, onu Nazi örgütü olmakla suçlayan bir devrimciyi

yargılamaya girişmişti. Bu yetmiyormuş gibi, dava Altın Şafak'ın şikâyeti üzerine açılmıştı. Yani Savas'ın karşısındaki savcı faşizm, yargıç ise Yunan "demokrasi"si idi!

İki gün, altışar saat boyunca süren duruşmalarda mahkeme salonu Savas Matsas ve Mucuris'in destekçileriyle hınca hınç dolu idi. Dışarıda da protesto için toplanmış büyük bir grup bekliyordu. İki gün boyunca çeşitli tanıklar dinlendi. Yunanistan'ın KESK'i sayılabilecek ADEDY'den eğitim emekçileri sendikası OLME'ye, Hastane Doktorları Birlikleri Federasyonu'na kadar birçok kurum, Savas Matsas ve rektör lehine tanıklık yaptı.

Savas Matsas yaptığı konuşmada, nefret ve şiddetin esas faili olan faşistlerin sanık sandalyesinde oturmak yerine davacı rolünde olmasındaki ironiyi dikkat çektiikten sonra, kendisinin Yahudi bir Trotskist olduğu için bu davaya sanık olarak seçildiğini, ailesinin bir kanadının Auschwitz toplama kampında ölmüş olduğunu, annesinin Yunanistan'da II. Dünya savaşı döneminde Nazi işgaline karşı mücadele eden EAM-ELAS hareketinin mensubu olduğu için Merlin denen işkence merkezinde Gestapo tarafından ağır işkenceye maruz bırakılmış olması dolayısıyla erken yaşında öldüğünü belirtti. Savas Matsas, "halk unutmaz, faşistleri sallandırır" şiarının, halkın Mussolini'yi asmış olduğu İtalya'dan geldiğini belirterek, bunun bir tehdit değil, tarihi anlamda bir meydan okuma olduğunu da belirtti.

Savas Matsas konuşmasını şöyle bitirdi: "Bugün Savas Mihail ve Mucuris yargılanmıyor; EEK ve İndymedia yargılanıyorlar. Fikirlerimiz yüzünden yargılanıyoruz. Mahkeme kararı ne olursa olsun, biz haklı olduğumuzu biliyoruz ve faşistlere karşı görevleri-

Yoldaşımız Savas Matsas, beraat kararı sonrası duruşma salonundan çıkarken...

mize devam edeceğiz. Kapitalizm eski haline geri dönecek değil. İki olasılık var. Barbarlığa sürükleneceğiz ya da özgürlüklü komünizm yolunda ilerleyeceğiz ve tüm insanlık kurtulacak!" Savas Matsas bunları söylediğinde duruşma salonunda izleyicilerin hissettiği coşkuyla alkışlar patladı. Bunun üzerine oturum başkanı sinirlenip, gürültü sebebiyle salonun boşaltmasını istedi.

Çığ gibi uluslararası destek!

Savas Matsas'ın yargılanması karşısında dünyanın dört bir köşesinden muazzam bir destek yağdı. Avrupa'nın batısından ve doğusundan, Rusya'dan, Ukrayna'dan, Tunus'tan Filistin/İsrail'e kadar Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan, Arjantin'den, Uruguay, Brezilya, Venezuela ve ötesine kadar Latin Amerika'dan, Avustralya'dan Kanada ve ABD'ye Anglosakson dünyasından, Hindistan'dan Güney Afrika'ya eski sömürge dünyasından 3.200'ü aşan sayıda, sol milletvekilleri, sendikacılar, sosyalist parti yöneticileri, devrimci Marksist geleneğin neredeyse bütün akımları ve çok geniş bir sol yelpazeden aydınlar imzalarıyla Savas Matsas'ı desteklediler. Bu, dünya solunun faşizme karşı omuz omuza direnmesinin mükemmel bir örneği oldu.

Türkiye'de DİP genel bir imza kampanyasından farklı bir yöntem deneyerek Türk solundan ve Kürt hareketinden destek almaya yöneldi. Milletvekilleri ve parti başkanları faşizme karşı Yunan kardeşlerimizle omuz omuza durdular (bkz. kutu). Siyasi liderler dışında toplanan imzalar arasında Haluk Genger, Sibel Özbudun, Sait Çetinoğlu, Temel Demirer, Recep Maraşlı, Mahmut Konuk gibi aydınlar, Gökhan Atılğan, Hakan Mihçı, Muammer Kaymak, Mustafa Altıntaş, Mustafa Kemal Coşkun, Özgür Müftüoğlu, Seçkin Özsoy, Selime Güzelsarı, Sezai Temelli,

Tolga Tören gibi öğretim üyeleri var.

Ayrıca Kuzey Kıbrıs'tan Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası Örgütlenme Sekreteri Burak Maviş'in yanı sıra Ahmet An, Afrika gazetesinden Şener Levent, İbrahim Aziz, Mertkan Hamit, Zehra Şonya, Faize Özdemirciler, Arda Gündüz ve Neos Anthropos-Yeni İnsan Devrimci Marksist Fraksiyon'dan Aziz Şah da Yunan soluyla faşizme karşı dayanışma gösterenler arasındaydı.

Büyük bir zafer!

Savas Matsas ve Mucuris'in beraati, faşizm karşısında kazanılmış büyük bir moral zaferdir. Her şeyden önce Yunanistan'da yaşanan devasa ekonomik kriz ve Avrupa Troyka'sının basıncı altında uygulanan kemer sıkma politikaları dolayısıyla sosyalist sol ile faşizmin paralel yükselişi bu ülkeyi sol ile faşizm arasında bir boy ölçüşme alanı haline getirmiştir. Dava ve zafer bu yüzden önemlidir. Ama öte yandan Avrupa'da faşizmin yükselişi Yunanistan'a özgü değildir. Kıtanın dört bir yanındaki ülkelerde faşist, neofaşist, proto-faşist hareketler ekonomik kriz ortamında pıtrak gibi boy veriyor. Yunanistan'da kazanılan zafer bu açıdan da önemlidir. Nihayet, bu dava faşizmin gerçek rakibinin, bugün alçakgönüllü bir düzeyde mücadele ediyor olsa da, işçi sınıfının enternasyonalist devrimci akımı olan devrimci Marksizm olduğunu ortaya koymuştur. Yunanistan'daki bu tablo, öteki ülkelerin devrimci Marksist hareketlerine önemli bir atılım olanağı sağlayacaktır.

Faşizm elbette mahkeme salonlarında ya da dergi bürolarında ezilmeyecektir. Faşizmi yeryüzünden silecek olan işçi sınıfının birlik gücüyle sokakta verilecek olan mücadeledir. Mahkemede kazanılan zafer, bu zorlu mücadele için sadece bir ilk adım oluşturuyor!

Türk solu ve Kürt hareketi Yunan yoldaşlarına sahip çıktı!

Savas Matsas ile dayanışma amacıyla açılan imza kampanyasına Türkiye'den sol partilerin başkanları ve üst düzey temsilcileri destek oldular.

Sebahat Tuncel
Ertuğrul Kürkçü
Fatma Gök
Alper Taş
Figen Yüksekdağ
Rıdvan Turan
Şadi Ozansü
Nejla Kurul
Tuncay Yılmaz

Barış ve Demokrasi Partisi(BDP) İstanbul Milletvekili
Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) Mersin Milletvekili
Halkların Demokratik Partisi (HDP) Eşbaşkanı
Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) Eşbaşkanı
Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Genel Başkanı
Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) Genel Başkanı
İşçi Kardeşliği Partisi (IKP) Başkanı
Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi (SYKP) Eşbaşkanı
Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi (SYKP) Eşbaşkanı

IV. Enternasyonal'in 75. Yılı Yaz Kampı Yazın, mücadelenin ve yoldaşlığın sıcaklığıyla sonbahara!

Devrimci İşçi Partisi tarafından düzenlenen ve IV. Enternasyonal'in 75. kuruluş yılına adanan yaz kampı 28 Ağustos - 1 Eylül tarihleri arasında başarıyla gerçekleştirildi. Kampın ana başlığı "Halk isyanından işçi devrimine" olarak belirlenmişti. Kampın katılımcıları, işçilerden, büro çalışanlarından, kamu emekçilerinden, öğrencilerden oluşurken, kadınların katılımı yüksek, yaş ortalaması ise düşüktü. Aynen Gezi Parkı direnişi ile başlayan halk isyanı gibi.

DİP'in tüm yaz kamplarında olduğu gibi çalışmalar yoğundu. Her gün yaptığımız ana oturumlarda kendiliğinden hareket ve örgüt ilişkisi, büyük halk hareketlerinin yapısal nitelikleri, 21. yüzyıl devrimlerinin ayrıcalıklar, Akdeniz devrimci havzasının siyasi dinamikleri ve tabii ki halk isyanı enine boyuna tartışıldı. Bu tartışmalar Kıbrıs'tan Yeni İnsan - Neos Anthropos (Devrimci Marksit Fraksiyon) ile IV. Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK-CRFI) üyesi Yunanistan (EEK-Devrimci İşçi Partisi) ve İtalya (PCL-Komünist İşçi Partisi) temsilcilerinin katılımı ve katkılarıyla gerçekleştirildi.

Yunanistan'da faşist Altın Şafak'ın hedef tahtasına koyduğu ve geçtiğimiz yıl kampımızda bizlerle olan ve sadece EEK'in değil enternasyonal mücadelemizin de liderlerinden olan Savas Mihail yoldaşımıza dayanışma duygularımızı ve devrimci selamlarımızı

yolladık.

"Halk isyanından işçi devrimine" başlığını taşıyan kampımızda, halk isyanından gelen katılımcılarımızı gelecek mücadelelere hazırlamak ve partinin öncü rolünü pekiştirmek üzere çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. İşçi direnişlerinde nasıl bir tutum sergilemeliyiz, eylemlerde yapılan doğrular ve yanlışlar, ajitasyon ve propagandanın ilkeleri, işyerlerinde sendikal örgütlenmenin sorunları, öğrenci gençliğin örgütlenmesi, atölye çalışmalarında etkin bir katılımı ele aldığımız konulardı.

Ancak DİP'in belirlediği kamp programı eğitim faaliyetlerinin ve tartışmaların sadece bir bölümünü oluşturuyordu. Paolo Freire'nin Ezilenlerin Pedagojisi kitabında anlattığı öğretmen ve öğrencinin arasındaki ayrımın kalktığı bir pratik yaşandı kampın her köşesinde. Atölyelerde herkes hem öğrenci hem öğretmendi. Münir Özkul'un Hababam Sınıfı'ndaki unutulmaz repliğindeki gibi, okul dört duvar arasındaki yer değildi, her yerd. Bazen, kafeteryadaki bir masa bazen denize girilen iskelenin üstü hatta denizin içi siyasi ve teorik tartışmalara mekân oldu.

Aramızda sinema, tiyatro, müzik ve resim alanındaki yetenekler, bu yeteneklerini sergilemekle kalmadılar. Kendini yeteksiz görenleri, hatta düpedüz yeteksiz olanlarımızı kolektif bir çalışmanın içerisinde ortak yaratılan eserlerin sanatçılarına haline getirdiler.

İşçi sınıfı ile gençliğin buluştuğu kamp-

ta öğrencilerin işçi direnişleri ve örgütlenme deneyimleri ile ilgili toplantılara gösterdiği ilgi çok anlamlıydı. Kampın halk isyanının içinden gelen genç katılımcıları isyanın en büyük zaafını çoktan bilince çıkartmıştı.

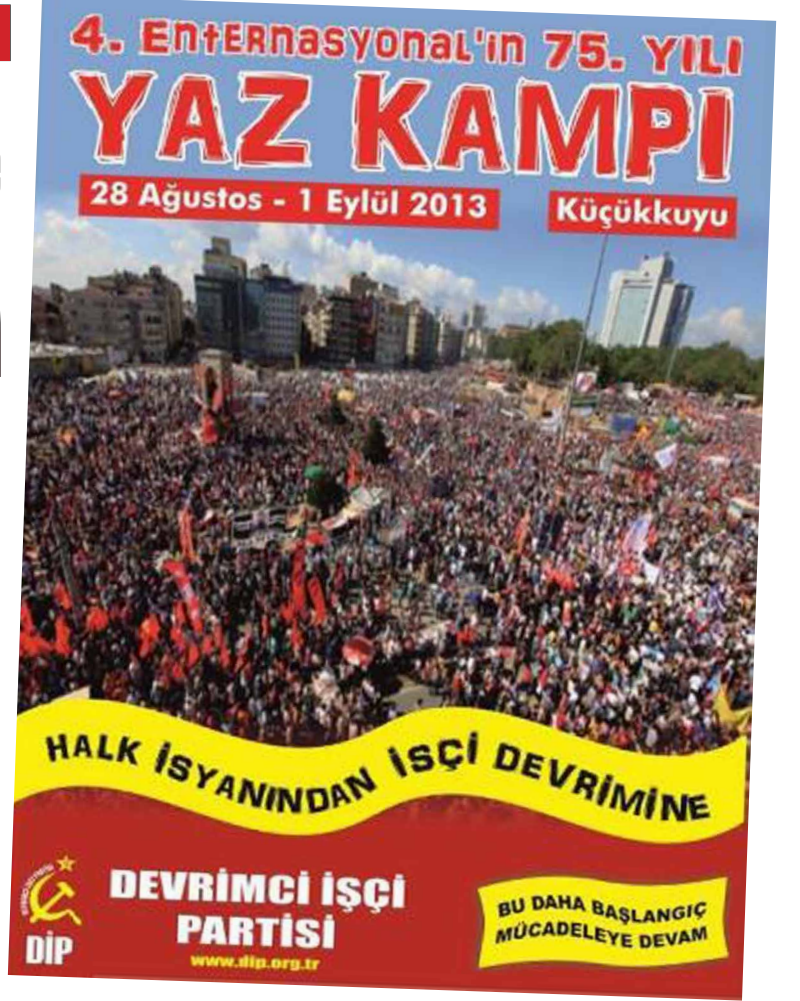
Yaz kampımızın son gününde Marx aramıza geri döndü. Antalya'dan tiyatrocu Alican arkadaşımız Hasan Hoca'yla birlikte hazırlanmış oldukları Howard Zinn'in Marx'ın Dönüşü başlıklı harika oyunu ile ilk günden itibaren bolca kulaklarını çınlattığımız Marx'ı kampımıza getirdi. Komünist Nazım ise ölümünün 50. yılında hep aramızdaydı. Önce siyasi mücadelesiyle, Stalinist yozlaşmaya uğramış Komintern'e karşı "muhalif TKP'nin başında sınıf devrimciliğini ve sosyalizmi savunan çizgisiyle katıldı kampımıza. Daha sonra düzenlediğimiz Nazım Hikmet gecesinde sayısız dile çevrilerek halkların kalplerini fetheden şiirleriyle...

Halk isyanı DİP'in yaz kampındaydı. Öncelikle isyanın barikatlarında yer almış gençlerle ve o gençlerle gurur duyan ve biz de varız mücadelede diyen annelerle... Daha önceki tüm isyanlarda olduğu gibi, son halk isyanı-

mızda ol-

duğu gibi ve bundan sonra da hep olacağı gibi ön safları kimseye bırakmayacak olan kadınlarla... Sıcak sonbahar olursa onu demiri hamur haline getirecek kadar ısıtacak olan işçilerle... Halk isyanının mizahı da kamp gazetesi Hakikat'le bizle birlikteydi. İsyancıların gözlerinden eksik olmayan barikatların ateşi de... Ve arkamızda isyan şehitlerimiz vardı. Abdullah, Mehmet, Ethem, Medeni, Ali İsmail'in resimlerinin altında halk isyanını nasıl işçi devrimine dönüştüreceğimizi tartıştık. Sıcak sonbahara hazırlandık.

Kampımıza halk isyanından geldik, şimdi fabrikalarımıza, kampüslerimize ve mahallelerimize dönüyoruz. Sadece yazın değil mücadeledenin ve yoldaşlığın sıcaklığını da sonbahara taşıyoruz!

Kamp boyunca, sabahları teorik ve politik eğitim oturumlarının ardından öğle vaktinde boş zamanlarını denize girerek ve dinlenerek geçiren kampçılar, akşamları çeşitli konularda atölye çalışmalarına ve sanatsal aktivitelere katıldılar.

İsyanın ertesinde gerçekleşen kampın olmazsa olmazı: İsyan Duvarı!

Resim atölyesinde isyan şehitlerinin resimleri yapıldı. Ritm atölyesi katılımcıları, taştan kumdan çomaktan yaptıkları enstrümanlarıyla kampa renk kattılar.

Sıcak sonbahara hazırlanırken öğrenciler okullarındaki, çalışanlar ise işyerlerindeki örgütlenme faaliyetleri üzerine tartışmalar ve drama atölyeleri gerçekleştirdiler.

Kampımızda yapılan atölyelerden biri de grev ve direniş ziyaretleri üzerinedir.

Dostların, yoldaşların arasında, güneşin sofrasında yenilen yemeğin, edilen sohbetin tadı bir başkaydı.

Bu yıl Marx da kampımızdaydı!

Tiyatro atölyesinin gösterisi ve Marx'ın Dönüşü adlı oyun kampçıların büyük beğenisini topladı.

